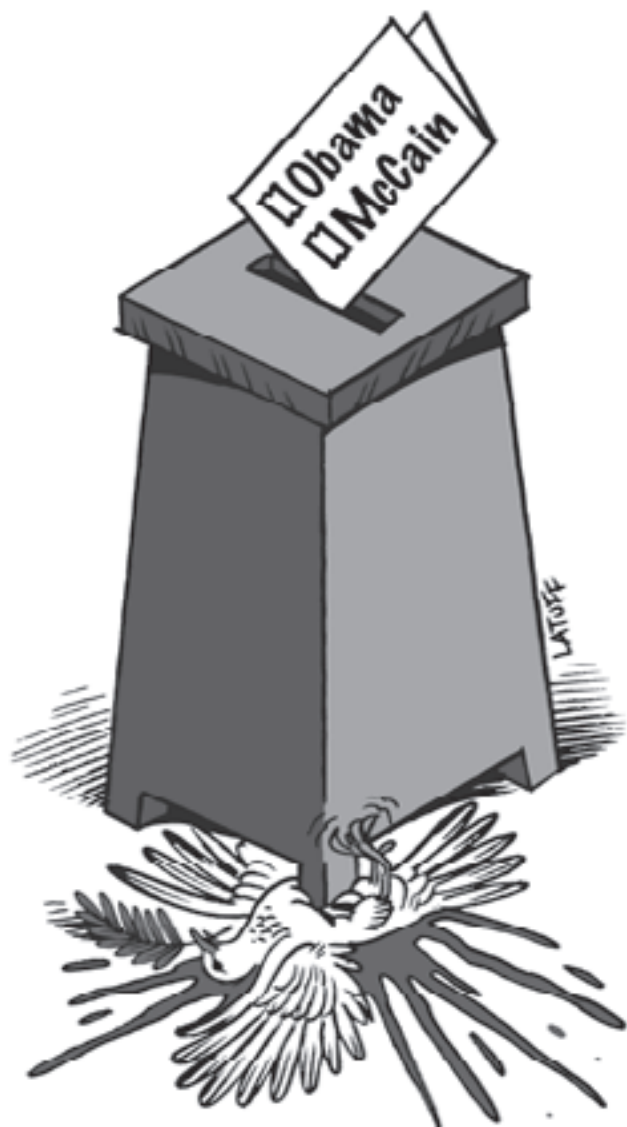

KOMMUNISTISK POLITIK

KRIGSPRÆSIDENTVALG 2008

Nr. 17

12. årg.

2008

29. august -

11. september

Støttepris 20 kr.

TEMA: USAS KRISEVALG

Europa som amerikansk krigszone s. 2 • Total bankerot s. 3 •
De riges kriseprogram s.4 • SFs ministerkurs s. 5 • Budgetkatastrofer i Århus s. 6 •
Københavnernes går til modstand s. 7 • Kamp for realløn s. 8 • De politiske lege s. 9 •
Breve til kammeraterne s. 10 • Annisette 60 år s. 12 • Magten bag Obama s. 14 •
Obamas linedans s. 16 • Finanskrisen USA s. 18 • International ungdomslejr s. 20 •
Debat s. 22 • Fingrene væk fra dagpengeperioden s. 24

Europa som amerikansk kampzone

Den krig i Europa, som USA udløste med den georgiske marionet Saakahsvilis brutale folkemorderiske angreb på udbryderrepublikken Syd-Ossetien, resulterede i et klart militært nederlag for den amerikansk og israelsk-trænede georgiske hær, som brød sammen i løbet af fem dage, da russiske tropper rykkede ind i de to reelt autonome provinser Abkhasien og Syd-Ossetien og derfra i hurtigt tempo videre ind i selve Georgien. Det blev enstonigt fordømt i den amerikanske og vestlige presse som en russisk aggressionskrig.

Den russiske hær trak sig imidlertid ud af Georgien igen, men forblev i de to autonome områder. Derpå fulgte en enstemmig anerkendelse af de to republikker som selvstændige stater i det russiske parlament, og præsident Medvedev opfordrede andre lande til også at anerkende de to stater, som de tidligere har gjort med det med Kosova.

USA kalder anerkendelsen 'uacceptabel' og vil tage den op i FN's sikkerhedsråd. EU-landene, hvor Tyskland spiller en nøglerolle med hensyn til forholdet til Rusland, vil behandle situationen på et særligt møde.

Som et stadigt og højlydt ekko af USA aflirede den danske Sudenrigsministermarionet Per Stig Møller følgende hykleriske remse mod anerkendelsen af de to stater, hvis befolkninger ønsker selvstændighed og et nært forhold til Rusland, mens han lovede Georgien 'fuld støtte i striden':

- Jeg fordømmer klart den russiske beslutning om at anerkende de georgiske udbryderrepublikker, Abkhasien og Syd-ossetien, som uafhængige. Den russiske beslutning strider direkte imod princippet om Georgiens uafhængighed, suverænitet og territoriale integritet, som blandt andet er anerkendt af FN, herunder resolutioner i Sikkerhedsrådet.

- Jeg bekræfter således Danmarks ubetingede støtte til Georgiens territoriale integritet og respekt for landets grænser, erklærede den dansk-amerikanske udenrigsminister.

Den respekt for FN og principperne om national integritet, som Per Stig Møller kræver af Rusland, forlanger han hverken af USA eller sig selv. Krigen mod Irak var og er en total krænkelser af disse principper, ligesom krigen mod Serbien,

der resulterede i anerkendelsen af Kosova som en selvstændig stat var det. Det er politisk narreværk.

Formålet med Georgiens amerikansk-støttede angreb på Sydossetien var at søge at bringe den autonome enklave under georgisk – dvs amerikansk – kontrol ved at dræbe og fordrive sydossetierne. Hvad der blev indledt var en blodig etnisk udrensning, der blev stoppet med den kontante russiske reaktion. På dette punkt mislykkedes aktionen. Men der var også et andet formål; nemlig at sikre Georgiens medlemskab af NATO og isolere Rusland i forhold til EU, mens USA opbygger sit aggressive missilforsvarssystem og omringer Rusland militært.

Det er en vanvittig farlig udvikling for det europæiske kontinent, som USA planlægger at forvandle til en krigsskueplads i en kommende krig med Rusland. Hvilken kurs vil det splittede EU vælge? Det vides ikke endnu, men det er sikkert at Fogh og Per Stig Møller allerede har valgt forkert.

Georgien-krigen var måske Bush's og hans flok af neokonservative krigsmageres sidste spektakulære 'bedrift', hvis de forhindres i at udløse den planlagte krig mod Iran. Den egentlige valgkamp om præsidentposten efter Bush blev indledt med det demokratiske partikonvent i denne uge, der har kåret Barack Obama som sin kandidat. Både Obama og McCain 'støtter Georgien', den militære omringning af Rusland og amerikanske krige for verdensherredømme (forudsat at de vinder).

McCain vil fortsætte direkte i Bush's fodspor, men Obama vil ikke blive nogen 'fredspræsident' som det antydes. Den amerikanske krigspolitik og kamp for verdensherredømme har kastet USA ud i sin dybeste økonomiske, militære og politiske krise nogensinde. Ingen af kandidaterne står for en reel vej ud af moradset. Og følger EU Foghs og Møllers kurs vil det helt sikkert ende helt galt.

Redaktionen 26. august 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 310 kr.
År (25 nr.) 530 kr.
Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 05.09.08

Total bankerot

Samfundet har en stor interesse i en velfungerende banksektor, udtalte nationalbankdirektøren Nils Bernstein i forbindelse med den historiske beslutning om at overtage Danmarks 8. største pengeinstitut, Roskilde Bank.

Ifølge Bernstein låner den danske banksektor flere penge ud, end den selv råder over. Disse penge skal hentes i udenlandske banker, og derfor ville et krak få betydning for hele landet. Og Roskilde Bank var total bankerot. Nu har staten, via Nationalbanken, overtaget bankens gældsforpligtigelser over for de udenlandske kreditorer. Det er den største redningsaktion for et pengeinstitut, redningsaktion som statsmagten har foretaget siden landsmandsbanken gik konkurs i 1922. Regningen, som Fogh-regeringen vil lade skatteyderne betale, kan løbe op i mere end 10 mia. kroner. Mange tusinde kr. pr. dansker.

Krisen i Roskilde bank begyndte allerede i foråret 2007, da de første tegn på at en afmatning af boligboblen begyndte at vise sig i Danmark, samtidig med at den såkaldte *subprime* boligkrise for alvor begyndte at rase i USA. I sommeren 2007 satte Finanstilsynet banken under skærpet tilsyn uden at det har givet et reelt billede af, hvor mange penge der allerede var tabt på at deltage i ejendomsventyret. Både den tidligere bankdirektør og bestyrelsen har hele tiden været fremme med beroligende snik-snak, alt imens de lænsede banken for mange millioner i kæmpelønninger og aktieoptioner.

Det er kun en måned siden, at Nationalbanken den 11. juli skød flere milliarder ind som garanti, samtidig med at de krævede banken solgt i løbet af et halvt år. Det skete efter at bagmandspolitiet havde ransaget en ejendomsspekulant, der havde lånt 750 mio. i Roskilde Bank - penge der tilsyneladende var tabt.

Men den 22. august kastede banken overraskende håndklædet i ringen og erklærede, at den ikke kunne finde en køber. Samtidig fandt den uvildige revision pludselig et nyt tab på en ekstra milliard. Det bragte ifølge finanstilsynet egenkapitalen ned under

lovens krav, og dermed skulle der findes ny kapital med det samme, hvis ikke banken skulle erklæres konkurs.

Regeringen og Nationalbanken handlede derefter hurtigt og besluttede henover weekenden at sende regningen videre til statskassen.

De alternative løsningsforslag fra kritiske småaktionærer, der gennem det seneste år har set deres opsparinger forsvinde, blev aldrig reelt afprøvet. Deres forslag gik på, at bankens mere eller mindre fallerede boligspekulationsengagement skulle skilles fra og afkla-

res separat, mens de almindelige bankforretninger og filialnet skulle fortsættes. Denne løsning ville indebære, at spekulanterne i byggebranchen og udenlandske kreditorer selv ville stå med den ballade, der er udløst.

Omkring 33.000 mennesker har mindre og nu værdiløse aktieposter. En del af disse har fulgt bankens gode råd og lånt penge til investeringen.

Statens overtagelse sker kun få uger før aktionærerne i september havde indkaldt til en ekstraordinær generalforsamling, hvor bestyrelsen stod til at blive væltet og deres redningsplan skulle sættes i værk.

Flere åbenlyst kriminelle forhold er

blevet afdækket af pressen og ikke af Finanstilsynet: Banken var således selv gået ind som ejer i et projekt om opførelse af luksuslejligheder, selv om en bank ikke må engagere sig som byggeentreprenør. Flere af de tvivlsomme lån har aldrig været igennem en seriøs kreditvurdering, men blev givet direkte af direktøren, som var det hans egne penge.

Da direktøren sidste år gik på pension modtog han udover et usædvanligt gylt håndtryk også en ekstra pensionsopsparing på næsten 20 mio. fra en skjult "fond", der var oparbejdet uden at det fremgik af regnskabet. Han kunne i april i år indløse sine aktieoptioner med en gevinst på 30 mio. kr. Der har mellem direktion og bestyrelse været en udpræget miljønepotisme, hvor familier og gamle skolekammerater holdt hånden over hinanden.

I USA er fem banker krakket i år, mens krisen for bankerne i Danmark først lige begyndt. Alle er drevet efter de bedste kapitalistiske teorier om jagten på guld, der indebærer at direktørerne har en direkte egeninteresse i at øge spekulatationen i aktier, eller boliger, eller fødevarer eller olie osv. Alle ved, at bøtten vender en dag, og for direktørerne handler det alene om at komme ud, lige før ballonen brister. Det er det egentlige indhold i hele det liberale fupnummer.

Samtidig er Staten og skattekontoret kapitalens tagselvbord, både når det går godt og når det går helt galt. Det er en kendsgerning, at liberale politikere sagtens kan finde ud af at nationalisere bankerne, når de ikke længere kan bunde. Først da er det en 'samfundsinteresse', at der er styr på den finansielle sektor. I Landmandsbankens tilfælde i 1922 drev staten banken i 6 år til den blev solvent igen og derpå kunne overtages af private. A.P. Møller blev dengang (i 1928) den nye direktør for det, der blev starten til Den Danske Bank.

Bankskandalerne gør deres til at afsløre selve det kapitalistiske systems bankerot.

Finanslovsforslag og arbejdsmarkedsreformer:

De riges kriseprogram

Den løgnagtige og bedrageriske Fogh-regering har fremlagt et nyt klassebudget til fordel for de rige med finanslovsforslaget for 2009. Samtidig bebudes nye angreb på dagpenge, aktiveringsordninger og efterløn. Det må bremses med masseaktioner, der får rejst og vist arbejderklassens vej ud af krisen

Christiansborg Slotsplads ved folketingets åbning i 2007 hvor 130.000 demonstrerede over hele landet

Fogh-regeringen fremstiller sig selv som en vedvarende succeshistorie, ikke mindst som en økonomisk succeshistorie. Det er den ikke. Det er spin og medieskabte myter. For der er intet exceptionelt ved at økonomien i en boomperiode, der er pumpet kunstigt op, nærmer sig det man kalder 'fuld beskæftigelse', selvom forskellige stadig ringere overførselsordninger skjuler den reelle ledighed.

I de sidste 10 år (1997-2007) har den økonomiske vækst været på i gennemsnit 2 pct. om året, praler regeringen. Men det er i realiteten en lav vækstrate for et kapitalistisk land, langt lavere end vækstraterne i en virkelig socialistisk økonomi, og lige nok til at holde stagnationen væk. Den nødvendige fornyelse af produktionsapparatet betinger en konstant vækst, og det er en tommelfingerregel i den politiske økonomi, at netop mindst to procent er absolut nødvendig for at den samfundsmæssige produktion ikke skal gå direkte tilbage.

Faktisk har væksten i dansk økonomi været den femte laveste i OECD-landene i perioden 1996-2006.

Fogh-regeringen bygger, hvad den kalder sin 'langsigtede strategi' på at opretholde et årligt vækstniveau på 2 pct. frem til år 2015. Det vil ifølge regeringen kræve 50.000 flere fuldtidsansatte mennesker i arbejde end i dag, mens det borgerlige meningsdannerinstitut Cepos mener tallet skal være 220.000 ekstra i beskæftigelse. Hele 'strategien' tager sigte på at gennemføre omfattende 'reformer'

på arbejdsmarkedet og skabe en så stor arbejdskraftreserve, at det letter presset for lønstigninger. Altså presse reallønnen nedad for den arbejdende befolkning!

Kapitalens kriseprogram

Netop til det formål har Fogh-regeringen nedsat en Arbejdsmarkedskommission til at komme med forslag til at øge beskæftigelsen med 50.000 i løbet af de næste syv år – og han har desuden bedt den om at fremrykke sit udspil, så det blev timet sammen med finanslovsforslaget og starten på den ny folketingssæson. De nyliberale arbejdsmarkedsreformer – som forringer arbejdernes forhold generelt – er placeret centralt på efterårets parlamentariske dagsorden. Kommissionen har lydigt afleveret sine forslag. Dagpengeperioden skal forkortes til to år, aktiveringsordninger skal forringes og der skal igen pilles ved efterlønnen. Nu skal folk over 50 år skal ikke være fredet for efterlønsstramminger, heddet det. Angrebet på efterlønnen fra 2006 skal føres igennem trods det tidligere politiske forlig. Det skal igen sælges som tiltag for 'at sikre velfærd'.

Modstræbende har regeringen måttet indrømme, at Danmark befinder sig i recession, og at den økonomiske vækst er faldende. Af finanslovsforslaget fremgår det, at regeringen forventer en økonomisk vækst i bruttonationalproduktet BNP på

0,5 procent i 2009. I maj forventedes en vækst på 0,7 pct. Forventningen for 2008s BNP er en vækst på 1,1 pct. - en nedjustering på 0,1 pct. i forhold til maj måned. Samtidig forventes boligkrisen at uddybes og prisfaldene at fortsætte.

Den økonomiske krise er en realitet. Den startede på boligmarkedet, og fortsætter med stigninger i arbejdsløsheden. Arbejdspladser nedlægges nu også i industrien. Regeringen regner nu med, at ledigheden vil kravle op på 64.000 fuldtidsledige i 2009., I dag er der godt 45.000 officielt ledige.

Krisen bringer Fogh-regeringens og monopolernes vækststrategi frem til 2015 i fare. Nu håber den på, at den økonomiske krise bliver kortvarig. Det skal den ikke regne med. Den akutte krise, som kulminerer i 2009, vil sandsynligvis blive afløst af en mangeårig depression. Mindst syv magre år efter syv fede, der ikke var så fede igen for de fleste. Alt sammen takket være et kunstigt oppustet og forlænget økonomisk boom.

Foghs ønskede arbejdsmarkedsreformer og finanslovsforslaget udgør kapitalistklassens økonomiske kriseprogram for at vælte alle krisens byrder over på de arbejdende og folk på overførselsindkomster, Fogh-regeringen er gået i gang med. En ny kulsort finanslov for 2008 med tvungen opsparing, der skal snuppe 5 milliarder fra almindelige folk, er et andet element heri. Den kostbare 'redningsaktion' for Roskilde Bank er såmænd også en del af kapitalens akutte kriseprogram.

SP: Tvungen opsparing

Almindelige danskere har mærket virkningerne af den globale økonomiske krise i form af spekulationsprisstigninger på fødevarer, olie og benzin. Mange har set friværdien i deres bolig falde kraftigt. Der har aldrig været så mange 'teknisk insolvente' danskere som nu. Mere end 100.000 bor i boliger, der er mindre værd ved salg end deres lån lyder på. Arbejdsløsheden begynder at vokse.

Finanslovsforslaget vil genindføre den tvungne opsparing, som Nyrup-regeringen startede på.

I 2007 lovede Fogh-regeringen for at

SFs ministerkurs: Hold helt til højre!

sikre sig genvalg en skattelettelse. Den kommer først og fremmest de rige til gode. Genindførelsen fra 2009 af den tvungne opsparing – eller den Særlige Pensionsordning (SP) – betyder at de små skattelettelser bliver mere end ædt op af denne særskat, der ifølge regeringen skal beslægtlægge fem milliarder kroner for at 'sikre økonomien mod overophedning' (i en situation hvor den nedkøles).

1 % af alle indkomster skal indgå i SP. Det lyder måske for nogle som en fair fordeling, der rammer alle lige hårdt, men som Frank Aaen (EHL) konstaterer det:

- Skattelettelserne er størst for de højeste indkomster. SP-opsparingen er lige så skæv. De laveste indkomster betaler 60 procent af beløbet i lavere realløn, mens de rige kun betaler 40 procent.

Under de offentlige ansattes overenskomstkonflikt i foråret stod regeringen stejlt på, at lønstigninger fordel på tre år ikke måtte overskride 12,8 pct. Lønstigningerne mere end ædes op af prisstigninger og inflation. Nu ædes 'skattelettelserne'. Finanslovsforslaget er et stort angreb på de arbejdendes realløn.

Den lave lønstigningstakt for offentligt ansatte gælder ikke for folketingsmedlemmer. På finansloven er der blandt andet afsat 19,5 mio. ekstra til at dække folketingsmedlemmernes vederlag samt eftervederlag til tidligere folketingsmedlemmer - en stigning på 16,9 pct. med ikrafttræden fra 2009.

Mobiliser modstanden

Hele det politiske system er gearet til at gennemføre kapitalens kriseprogram uden sværdslag. Den parlamentariske opposition vil arbejde med. De radikale vil sikre finanslovens gennemførelse, og SF erklærer at ville stemme for den! Genoptagne trepartsforhandlinger skal inddrage LO i nedskæringsfelttoget og de nyliberale arbejdsmarkedsreformer.

Modstanden må komme nedefra, fra den brede befolkning selv. Arbejderklassen må udvikle sit eget kriseprogram for at lade de rige betale, og mobilisere til modstand mod arbejdsreformer og finanslov 2009.

De uddannelsessøgendes organisationer har allerede meddelt, at de går på gaden ved folketingets åbning i protest mod nye nedskæringer.

SF har ikke ligget på den lade side over den danske sommer. Man kan næsten høre Villy Søvndals hoved knage: Hvad kan jeg gøre mere for at sikre en regeringstaburet? Intet er helligt

Det seneste skud på stammen er, at SF nu proklamerer, at de i fremtiden som en "symbolhandling" vil stemme for den borgerlige reaktionære finanslov som helhed for at vise deres systembevarende vilje – deres "ansvarlighed". De vil først stemme imod en finanslov, hvis de allerede er sikre på at vælte regeringen. Samtidig har de som noget helt nyt proklameret en samarbejdsaftale med socialdemokraterne, der betyder, at de indtil videre vil frede en af

deres hidtidige mærkesager: den fremmedfjendtlige og uhumane 24 års-regel.

Man kan iagttagte et skæbnefællesskab mellem SF og Socialdemokraterne i deres higen efter ministertaburetter.

Endelig har SF opnået det, de igennem årene har tigget socialdemokraterne om, men hidtil har fået pure afvist. SF var for "venstredrejet" og overbudstigt. Med SF's udsalg af solidariske mærkesager, EU-modstand, modstand mod den borgerlige finanslov og 24 års-reglen var SF efterhånden svært at komme uden om. Man må heller ikke glemme SF's højreopportunistiske retorik og hetz om, at visse mennesker af fremmed oprindelse kunne gå ad helvede til, hvis de var utilfredse. SF red med på den aktuelle fremmedfjendtlige bølge, anført af Dansk Folkeparti.

Med mediernes hjælp tordnede SF frem i meningsmålingerne, mens socialdemokraterne stod stille. Det er en

opportunistisk fremgang, som ikke helt har kunnet holde, men alligevel. Nu er SF blevet aktuelt for socialdemokraternes kalkule: håbet om, at et sådant samarbejde med SF i dag kan betyde, at noget endelig falder tilbage på socialdemokraterne.

Protester

Protesterne i SF over, at SF vil stemme for den borgerlige finanslov, har været meget tamme, på trods af det åbner ladeporten helt op for et fortsat højreskred. Der, hvor der har været mest markant modstand, har været i forhold til den historiske aftale med socialdemokraterne, hvor 24 års-reglen indtil videre lægges på hylden.

Det har ført til protest fra partiets socialordfører, Özlem Sara Cekic, der udtaler, at hun ikke føler sig bundet af den nye aftale

med Socialdemokraterne og vil stemme for at afskaffe både 24 års-reglen og tilknytningskravet, hvis forslaget kommer op i folketingssalen.

Den nye udvikling har også betydet, at SF's Asylpolitiske Netværk har besluttet at indstille sit arbejde med asylpolitik i SF. Det sker, efter at halvdelen af netværkets medlemmer har meldt sig ud i protest mod aftalen på integrationsområdet, som SF har lavet sammen med socialdemokraterne.

SF's borgerlige-socialdemokratiske kapitulationslinje udtrykker en undergravning af den reelle modstand, der eksisterer imod den kapitalistiske hærgen. Indtil nu har SF også haft mange tilhængere især blandt mange unge, som lægger billet ind på SF's retorik om en bedre og mere solidarisk verden. Det er mennesker, der ikke kan undgå at komme i modsætning til SF's umættelige higen efter ministertaburetter, koste, hvad det vil.

Budgetkatastrofer i Århus

I Århus kommer sensommeren til at stå på nye nedskæringer. De manglende penge i kassen skyldes, at indtægterne slet ikke står mål med budgettallene. Men nye motorveje skal der nok blive råd til. Kampen om de lokale nedskæringsbudgetter er i fuld gang – over hele landet.

Den økonomiske krise i Århus er tilsyneladende kommet for at blive.

Det ene problem er, at budgetterne har bundet nye investeringer op på konkrete indtægter, som vakler under kriserne.

Det andet problem er, at prestigebyggerier bliver ved med at give tømmermænd. Hertil kommer, at den privatkapitalistiske drift af sundhedsvæsen og skoler m.v. betales af samfundets svageste.

Eksemplerne fra en gennemgang af nogle af problemerne viser, hvordan erhvervslivet inden for den store transportsektor med udgangspunkt i havnen bliver den store vinder på bekostning af de almindelige århusianere.

Spar skoler og kulturliv!

Næsten 80 procent af folkeskolerne i Århus har benyttet sig af muligheden for at undervise mindre end det anbefalede timetal i skolefagene for at få råd til specialklasser og undervisningsmaterialer. I juli opgjorde Danmarks Lærerforening, at næsten ti procent af alle skoler allerede havde skåret tallet ned til det såkaldte minimum, i direkte modsætning med regeringens løfter.

Regeringens firkantede krav til gennemsnitskarakter uden medfølgende penge medfører, at skolerne bliver tungt til at nedprioritere de svageste elever. Problemet er, at pengene udeles efter antal elever, og derfor er små specialklasser, lejrskoler eller andre pædagogiske tiltag på vej til at blive skåret

12. september 2006 var mere end 15.000 århusianere på gaden i protest mod kommunens nedskæringer. Nu skal der kæmpes igen.

helt væk på mange skoler.

Kulturcenteret Huset i Århus blev sidste år sat på porten af kommunen og fik derudover reduceret driftstilskuddet fra 4,6 til 1,6 mio., hvilket betyder, at der i årets budget mangler en lille million, der er brugt på at flytte de mange værksteder til nye lokaler. Flere politikere har anbefalet brugerne at samle pengene ind selv. Politikerne ønsker ikke at bidrage, selvom værkstederne allerede om et par år indgår i nogle højt-svungne planer for et teater og produktionssted i den gamle DSB-godscentral.

Sidste års store udvidelse af Århus Musikhus med en ny sal, der også indebærer flytningen af konservatoriet, viser sig at koste mere i driftsomkostninger end budgetteret. Bygningen blev udvidet, så der kunne blive plads til ambitionerne om at huse et fuldtalligt symfoniorkester, men nu er pengene brugt på mursten, og der er ikke råd til kultur. Umiddelbart støtter kulturrådmanden at give et mindre ekstrabeløb til, så der ikke bliver lukket helt ned for klassiske koncerter og andre arrangementer.

For byens kulturliv har de sidste mange år været en lang ulykke af prestigebyggerier uden ordentlig økonomisk styring og med urealistiske budgetter, der baserer sig på billetsalg, private sponsorer og fonde.

I løbet af de næste år bliver der indført tvungne madordninger i børnein-

stitutioner. I Århus er politikerne enige om placere hele udgiften hos forældrene. Der er lagt op til prisstigninger på 700 kr. om måneden for de lange moduler. Enhedslistens byrådsmedlem Keld Hvalsø bemærker, at den måde, som stigningerne er foreslået på de enkelte moduler, betyder, at flere vil være presset til at vælge et kortere pasningsmodul, en løsning, der er billigere for kommunen og altså reelt en plan om at skære ned på børnepasningen.

Dyrere transport

Det tidligere kommunale busselskab blev sidste år overtaget af regionen. En af konsekvenserne bliver en omlægning af zonesystemet, så en tur ud sovebyerne ved kommunegrænsen stiger fra 18 til 32 kr. Regionspolitikere hævder, at den samlede stigning holder sig på de tre procent, som regeringen har krævet, men for alle, der bor bare lidt uden for centrum, er en prisstigning på 14 kr. det samme som, at det offentlige ikke kan betale sig i forhold til at tage bilen.

Det regionale busselskab nedlægger også flere ruter og planlægger yderligere prisstigninger de kommende år. De seneste års store stigninger på diesel, uden at politikerne har bevilget tilsvarende tilskud, er en af årsagerne til, at budgetterne i den offentlige trafik ikke hænger sammen.

Prestige på havnen

En del af byrådets valgløfter er blevet bundet op på en forestilling om at kunne sælge 42 ejendomme til en samlet salgspris på 345 mio. kr. og en forventet gevinst til kommunekassen på næsten 100 mio. Meget få har tilsyneladende haft lyst til at købe kommunens gamle bygninger, og salget er nærmest ikke kommet ud af stedet. Konsekvensen er, at der mangler penge til en række byudviklingsprojekter, f.eks. i betonforstaden Gellerup, samt udbygning af cykelstier og sikring af skoleveje.

Økonomien på Århus Havn er blevet

håndteret helt modsat. Århus kommune ejer havnearealerne gennem selskabet Århus Havn. Det besluttede for år tilbage at udvide containerterminalerne af hensyn til A.P. Møller-Mærsk. Investeringen blev finansieret ved, at kommunen opkøbte de gamle arealer. Planen var herefter at sælge områderne igen til private investorer til skabelsen af en prestigebydel.

Indtil videre er én af grundene blevet solgt. Det største projekt, ”Danmarks højeste hus”, er kommet i økonomisk klemme og har fået udsættelse med betalingen til december. De almennyttige boligselskaber, der fra starten var

inviteret til at byde på del af den nye bydel, trak sig hurtigt, da det viste sig, at kvadratmeterprisen ville blive betydeligt højere end rammebeløbet.

Fra havnen ud til motorvejen er det planen at udvide vejene for 1,4 milliarder kr. En del betales af Århus, mens resten betales af staten og EU. Denne kommunale beslutning forsætter uanfægtet af den dårlige økonomi alle andre steder. Udbygningen forventes at være færdig omkring 2012 og betyder en ekstraordinær besparelse på kommunes øvrige udgifter 25 mio. kr. om året de næste otte år.

Københavnerne går til modstand

Rådhuset i København har varslet dramatiske nedskæringer på institutionsområdet på baggrund af nyliberale privatiseringsforslag fra revisionsfirmaet Deloitte, der omfatter fyringer af 1500 medarbejdere. Det vil hverken de faglige organisationer eller københavnernes finde sig i – der er skåret for meget i forvejen. Derfor mobiliseres til modstand mod budgetterne. Her er en udtalelse fra et stormøde i Nørrebrohallen torsdag den 21. august med deltagelse af tillidsrepræsentanter og ledere fra københavnske børneinstitutioner

Tillidsrepræsentanter og ledere i de kommunale dag- og fritidsinstitutioner vil kraftigt fraråde at følge Deloitte's forslag og anbefalinger om at udlicitere velfærds- og kerneopgaver. Udlicitering og privatisering vil umuliggøre en samlet og koordineret indsats til gavn for byens børn og unge, øge ulighederne i København samt indskrænke borgernes demokratiske rettigheder. Alternativet er heller ikke grønthøsterbesparelser eller spareforslagene i forvaltningens oprindelige besparelseskatalog.

Efter mange år med underfinansiering

af børne- og ungeområdet, rod i økonomistyringen, fejlskøn af demografiudviklingen, skattestop, stramt loft over de kommunale budgetter og de københavnske politikeres trang til evig omstilling og søsætning af det ene projekt efter det andet står det klart, at der ikke kan vrides flere økonomiske midler ud af de ca. 850 institutioner og skoler samt alle de øvrige nødvendige funktioner i Børne- og Ungdomsforvaltningen (BUF) ved konkrete nedskæringer.

Børne- og Ungdomsudvalget (BUU) besluttede på sit møde den 30. april 2008 at hyre revisionsfirmaet Deloitte til at finde alternative forslag til finansiering af BUU's budgetbidrag i 2009.

Derfor har Deloitte forslået, at BUU's budgetbidrag på 160 mio. kr. i 2009 kun kan findes ved at øge brugerbetalingen, afskaffe alle fritidshjem, indføre modulpasning eller ved at udlicitere kommunale velfærdsopgaver og dermed fyre over 1.500 af kommunens medarbejdere.

Øget brugerbetaling betyder, at forældrene skal betale mere for en ringere service end den, de får i dag. Deloitte foreslår, at forældrebetalingen kan øges på to måder:

Ved at ændre beregningen af pladsprisen i institutionerne.

Ved at ændre lovgrundlaget for driften af fritidshjem og klubber.

Det sidste vil medføre, at nogle forældre vil kunne risikere at skulle betale over 65 pct. mere for at få deres barn på fritidshjem eller i skolefritidsordning, mens det for ungdomsklubberne handler om en takstforhøjelse på mere end

1.500 pct. Dette synes i direkte modstrid med politikernes ønske om at få børnene og de unge ind i trygge rammer og dermed væk fra gadehjørnerne.

Deloitte's forslag om med et snuptag at gøre alle fritidshjem i København til skolefritidsordninger handler udelukkende om økonomi og er hån mod den pædagogiske faglighed. Samtænkningen mellem skolen og de fritidspædagogiske tilbud bør udvikles, ikke afvikles!

Deloitte's påstand om, at indførelse af modulpasning ikke medfører serviceforringelse, er direkte løgn. Modulpasning vil medføre færre ressourcer i institutionerne på de tidspunkter, hvor børnene er til stede og har brug for ressourcerne. Dette kan aflæses direkte i rapporten fra Dynasoft (Børns og personales fremmødetider).

Det pædagogiske personale i København kræver, at politikerne betræder en anden vej. Årtiers nedskæringer, standardisering og systematisk diskvalificering af vores faglighed er langsomt, men sikkert ved tømme det pædagogiske område for dets mangfoldighed og livskraft.

Vi kræver, at alle politikere – såvel i BUU som i den samlede Borgerrepræsentation – vælger velfærdsdagsordenen og viser, at kommunen har sine egne og bedre ideer til udviklingen af den vitale kommunale velfærdsopgave: at skabe de bedst mulige rammer og vilkår for alle børns og unges opvækst og udvikling og de ansattes arbejdsvilkår.

**Ja til kommunal velfærd
– nej til nedskæring og udlicitering**

Kamp for sikring af reallønnen en påtrængende opgave

Allerede nu har prisstigninger på transport og mad ramt den arbejdende befolkning hårdt og mere end spist de minimale lønstigninger op, som blev tildelt ved de seneste offentlige overenskomster og før dem overenskomsterne på det private område

telse, der næsten ikke kommer de lavest lønnede til gavn. Summa summarum er resultatet, at de, der har meget lidt, skal have endnu mindre.

Men det er slet ikke tilstrækkeligt, mener regeringen med sit finanslovsudspil. Den lavest lønnede arbejdende befolknings realløn skal udhules endnu mere. Det vil de så gøre ved at genindføre den særlige pensionsfond SP, en tvungen opsparing på én pct. af bruttolønnen. Med andre ord en kopskat, hvor fattige og rige formelt rammes ens – men reelt vejer 1 pct. af en lavtlønnet eller en person på overførselsindkomst meget tungere end 1 pct. hos de rige, som dårligt kan mærkes. Og forud har regeringen tilkendegivet en skattelet-

For arbejdspladserne er forsvaret af reallønnen blevet et mere og mere fælles og påtrængende spørgsmål. Et spørgsmål, som ikke kun kan løses på den enkelte arbejdsplads med krav om højere løn, men herudover kræver fælles solidariske krav og løsninger.

Derfor er det aktuelt samlet at bekæmpe den reaktionære finanslov og helt afvise tvungen opsparing og skattelettelse for de højestlønnede. Kravet om reallønssikring og en form for dyrtidsregulering er til gengæld blevet et højest aktuelt spørgsmål.

Planlagt reallønsfald

Med en igangværende økonomisk krise og virksomheders og økonomers meldinger om økonomisk afmatning og fyringer i de kommende år er en tvungen opsparing uundgåeligt med til at kaste endnu flere på porten. Tværtimod måtte spørgsmålet være at styrke f.eks. offentligt boligbyggeri i en branche, der er på vej ned.

Grotesk er det sammenholdt med ideen om, at der skal skaffes langt mere arbejdskraft til landet fra udlandet.

Som sådan udtrykker det ikke så meget en kapitalistisk regerings uforstand, men det udtrykker mere om kapitalistisk grådighed, hvor pisk og reallønssnedgang er deres kur i den kommende langvarige økonomiske krise.

For blot et par år siden, da ”Danmark kunne købe hele verden” og virksomhederne skovlede kæmpeprofitter hjem, skulle der holdes tilbage af hensyn til svære tider. Nu forbereder regeringen sig med at sikre et stort antal arbejdsløse for at presse lønnen længere ned.

Ifølge Danske Banks udregning vil tvungen opsparing og skattelettelserne m.m. give følgende privatøkonomiske konsekvenser, der viser, hvordan de laveste indtægter belastes mest.

Indkomst kr.	1.000.000	500.000	400.000	300.000	250.000
Øget beskæftigelsesfradrag - kr.	268	268	268	229	191
Mellemskattegrænse stiger - kr.	3.360	3.360	3.360	-	-
Personfradrag stiger - kr.	193	193	193	193	193
Skattelettelser i alt - kr.	3.821	3.821	3.821	421	383
SP-bidrag efter skat - kr.	4.046	2.023	1.618	1.844	1.537
Netto-lettelse, hvis SP-gennemføres - kr.	- 255	1.798	2.202	-1.422	-1.153

Mødebonusser farlige for helbredet

Farlig praksis er ved at gribe om sig

Flere og flere firmaer forsøger at lokke med mødebonusser for at mindske sygefravær. Men det er en farlig ordning der har sin egen reaktionære og endog dødelige inert. Det opsplitter arbejderne og presser syge arbejdere til at fortsætte med at arbejde, selvom de er syge.

Seniorforsker Thomas Lund peger på, at studiet af erfaringer fra anvendelse af mødebonus gennem de sidste 10 år i udlandet påviser, at det medfører øget dødelighed for de ansatte. Folk, der har et dårligt helbred, men ikke tager nogle sygedage har en dobbelt risiko for at dø for tidligt i løbet af de næste ti år, hvis man sammenholder dem med personer med samme dårlige helbred, der har et sygefravær, siger

forskeren.

Bonusordningerne rammer i høj grad kvinder, der oftest tager barnets første sygedag.

Alligevel er udviklingen af sådanne reaktionære ordninger i hastig udvikling og truer med at marginalisere og udstøde syge fra arbejdspladsen.

Dansk Industri vurderer at mellem 10 og 20 pct. af virksomhederne i dag har indført sådanne ordninger

Krisen nået til Danmark: Beskæftigelsen falder

Tal fra Dansk Industri bekræfter, at den økonomiske krise er ved at få tag i Danmark. Således er beskæftigelsen i private virksomheder faldet i andet kvartal. Det er især indenfor bygge-og anlæg faldet er størst. Her er beskæftigelsen igennem det seneste år faldet med 3,1 pct. Industri-virksomheder har også haft et faldt her er det på 0,5 pct. Det er første gang siden 2006 at der er registreret faldende beskæftigelse i industrien.

Udviklingen i beskæftigelsen er uens rundtom i landet. Beskæftigelsen faldt i Region Hovedstaden, Region Sjælland og Region Syddanmark mens den steg i Region Nordjylland og Region Midtjylland.

Studerende fra Ukraine udnyttes som billig arbejdskraft

Ukrainske landbrugspraktikanter kommer i stigende grad til Danmark. Der er nu en situation hvor der er lige så mange ukrainske som danske landbrugspraktikanter i Danmark og de udgør en større og større del af arbejdsstyrken i dansk landbrug. Men en stor del af dem lever og arbejder under kummerlige og ofte ulovlige forhold og udnyttes udelukkende som billig arbejdskraft. Dette sker på trods af ukrainerne bliver sendt til Danmark i praktik som led i deres uddannelse.

Sidste år rejste 2.364 ukrainske landbrugspraktikanter til landet, viser de seneste tal fra Udlændingetjenesten. Dette var 500 flere end i 2006. Omkring tre fjerdedele af de ukrainere, der har fået opholdstilladelse i Danmark arbejder officielt som landbrugspraktikanter. Meget tyder på, at tallet slår ny rekord i år.

De politiske lege

Ni hao er blevet til et farvel.

De Olympiske Lege i Beijing forsvandt fra tv-skærmene i søndags.

Kald det lige for "lege" en gang til. Atleter i hundredvis af sportsgrene har side om side været brugt i et 16 dages prestigefyldt show, kæmpet individuelt eller kollektivt som redskaber i deres nations interesser. Fortæl mig lige, at sport og politik kan adskilles. Det var faktisk et dogme tidligere, som dog i dag er skudt ned. Det har hele den vestlige verden anerkendt.

Samtlige værtsbyer og -lande ønsker at slå politisk mønt af begivenheden. Intet nyt under solen, ej heller for Beijing og Kina. Det lykkedes også til fulde: en meget flot åbningsceremoni, selvom den blev forstyrret af en lille amerikansk-georgisk krig i Kaukasus, og et velorganiseret afviklet OL, som afsluttedes med, at Kina slog samtlige andre nationer i medaljehøsten. Selv USA og Rusland blev distanceret.

Som udenforstående kan man undre sig over, at værtsnationen altid klarer sig så godt. Er det alene hjemmebanefordelen – eller spiller manipulationer og bestikkelse også ind?

Doping er i hvert fald en fast ingrediens hos langt de fleste atleter. Nogle bliver snuppet, hvilket tjener til formål at rengøre resten af branchen, men dopingteknologien er altid forud for kontrollerne – i alle sportsgrene. Det benyttes sågar i skak, hvor det ikke ligefrem er brikkernes vægt, der tynger.

Her træder stormagtspolitikken også i karakter. Fremvisning af kvindelige kinesiske svømmere med deres mandige overkroppe benyttes som bevis. USA's Michael Phelps, som lavede OL-rekord med otte guldmedaljer, sættes ikke under mistanke.

Eliteidræt byder ikke på en sund sjæl i en sund krop. Der skal ingredienser til, og det har atleterne trænere og læger til at hjælpe dem med. Atleterne bliver til forsøgsdyr. Eliteidrætten bliver samtidigt solgt som en understøttelse af folkeidrætten. Det

får til konsekvens, at der ofres milliarder af kroner på denne i mange forfinede gevandter, mens folkeidrætten og folkesundheden lider.

Det er også politik.

Danmarks nationale hysteri var ikke fraværende. Med to guld, to sølv og tre bronzemedaljer slap "vi" fra Beijing med skindet på næsen. På forhånd var udpeget flere favoritter og yndlinge, som måtte med næsen ned i gruset – ikke mindst håndboldherrerne, der nærmest havde fået medaljerne om halsen inden afrejsen. Det var rosporten og sejlerne, der trak stikket hjem. I sejldisciplinen "49" blev finalen et drama udi det absurde, hvor en skrivebordsdom henviste spaniolerne til en andenplads. De spanske aviser udråbte danskerne til "pirater". Sagen er stadig – som det grænseoverskridende nationale hysteri – stadig levende.

Det revisionistiske politiske system i Kina må siges at have høstet fuld valuta på den stor-

magtspolitiske arena, hvorom alting drejer. USA og dets vestlige allierede – herunder dets dikkende lammehale Danmark – forsøgte at kile mange sprækker åbne i arrangementet op til, under og efter arrangementet: Tibet, menneskerettigheder, smog og forurening var blot nogle elementer. Stor var begejstringen, da man kunne afsløre, at en lille, køn kinesisk pige, der under åbningshøjtideligheden havde afsunget en køn sang, ikke selv havde lagt stemme til. Dér fik vi dem. Men nærmere kom man ikke.

Begejstringen hos de danske kommentatorer over afviklingen af samtlige 16 dage var absolut til at overskue. Der var anderledes tillægsord, da Atlanta var værtsby. Der var det også befolkningen, der betalte regningen, da festen var overstået. Det talte man ikke om. I dag er det den jævne kineser, der betaler gildet – og det snakker medierne så om. Den kinesiske mur og Fuglereden består.

Det gør modsætningen mellem USA's og Kinas imperialistiske ambitioner også!
Reno

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

Breve til kammeraterne

B.C. Andersen

Hver dag en gave

Gode kammerat!

Så har jeg været en tur rundt om Århus Sygehus, til forskellige undersøgelser. Lægerne er positivt overraskede over at "hæmmerne" tilsyneladende virker så godt som det ser ud til, og at bivirkningerne ikke er de helt store... Jeg ved ingen træer vokser ind i himlen, det er jo kun en stakket frist, MEN hver dag er en gave, LIVET er dejligt, fordi de mennesker der er omkring mig - Kammeraterne, familie og venner, gør det smukt og dejligt !

Selvfølgelig er det træls indimellem, når smerterne for alvor, eller næsten alvor, slår igennem eller det smertestillende er for længe om at virke, MEN jeg er mere end glad for, at selvom jeg nu får fem gange så meget i dosis af det smertestillende, end da jeg startede, at jeg endnu kan fungere intellektuelt... læse en novelle, et digt eller to, lytte til musik... for tiden "skamlytter" jeg Prokofiev og Tchaikovsky, men der blir også plads til andet ! Min musiksmag spænder, som du ved, vidt, alt efter stemning og situation.

Jeg har også haft kræfter til at "udbygge" Digteren Online, med få nye digte, nogle udvalgte artikler, og så "*Breve til kammeraterne*" fra Kommunistisk Politik. Digteren Online har forresten et års fødselsdag, og det har overrasket mig en del, at der har været så mange såkaldte unikke hit på den. Jeg håber, jeg stadig en tid endnu, vil have kræfter til at få lagt mere på- både nyt og gammelt!

Ellers har jeg som du ved, delt "mit døgn" i fire, to timer hvor jeg er nogenlunde klar, og en fire timer, hvor jeg døser, sover hen, bare hviler... Den bedste tid for mig er de to timer om formiddagen, hvor jeg kan gå på nettet, læse lidt, måske skrive lidt, hvor jeg kan koncentrere mig og tænke dybere over tingene.

Aktivisten B.C. Andersen

Demonstration i Odense under APKs sommerlejr i 2004

Så er jeg begyndt at tegne og male lidt, noget ubehjælpeligt, meget amatør, men en god måde at flytte fokus fra smerterne, der trods behandlingen, hele tiden murrer, og det er en god måde at fastholde koncentrationen og "nedfælde" nogle tanker og ideer, så det har jeg megen fornøjelse af!

Siden du var her sidst, har jeg haft besøg af min bror, hans kone, min niece og nevø fra Sverige. Vi fik talt stolpe op og stolpe ned, om samfundsudviklingen i Sverige, i Danmark - Liberalisternes og Monopolernes felttog verden over, under dække af "deres krig mod terror", men der blev også tid til hygge, tjant og fjas - så det var et par virkelig gode dage. Min dejlige datter Rosa og min ligeså dejlige svigerdatter Majken kigger også jævnligt forbi, ligesom jeg er i daglig kontakt med min søster her i Randers, så jeg er fra alle sider omgivet af omsorg og varme!

Næste gang du kommer på besøg kan du så ikke medbringe det forrige nummer af Kommunistisk Politik, og det kommende, samt hvis de er i bogbutik-

ken to eksemplarer af *Løbesedlen* og *Varmt møde*... De numre jeg får tilsendt af vores blad "ryger" til nogle af de, jeg har lært at kende gennem årene, og som kommer på besøg.

I øvrigt synes jeg vores blad over en tid har gennemgået en flot udvikling, indholdsmæssigt og i kvalitet, og er blevet langt mere "læservenligt". Det fortjener en langt større udbredelse, men det kræver en stor indsats af alle kammeraterne - Så at sige have bladet med "på ryggraden", ikke kun på demonstrationer, til møder, MEN hvor man færdes, kommer i snak med folk - venner, bekendte, arbejdskammerater, på vaskeuret, i bussen... hvor man nu kommer i snak, tør hive det frem, hvis der er en artikel eller andet, og så sige: "*Prøv lige at læse, hvis du kan så stik en tyver i støttepris*..." - Ja, Ja, det var så den gamle aktivist, der stak hovedet frem

Kan du have det godt, til vi ses og hils alle kammeraterne

BC

12. august 2008

**"... så røg trætoppene ",
hilsen til alle kammeraterne !**

Som jeg skrev til dig sidst, vokser ingen træer ind i himlen... Og det skal jeg love for, de ikke gør ! Hold kæft, hvor har det været en rigtig træls weekend! Ingenting har fungeret i forhold til behandlingen, jeg har ikke kunnet holde noget som helst i mig... Hverken et glas vand, en blød pære eller en kvart rugbrød, det er røget op, det værste er, at også hjerte- lunge, kræft- og smerte- stillende medicin er kommet op. Det har været et rent helvede med tilsvarende værre og værre smerter

Jeg har i går (mandag) fået fortaget en række nye prøver, for at få klaring på, hvad som er galt, selv "mistænker" jeg, bivirkninger fra kræftmedicinen... Og det er jo virkelig noget lort, hvis resultatet af prøverne viser, jeg skal stoppe med den - Den så jo ud til at virke hæmmende på hastigheden af spredningen, MEN hjerte- lunge, og især smertebehandlingen kan jeg ikke undvære, smerterne blir værre og værre, i takt med at depotmedicinen "forsvinder" ud af kroppen, og ikke "fornyes", og når det, som nu, er et stort "smertegennembrud", og Pn i form af piller ikke virker, blir det så som så med at "tænke en tanke", koncentrere sig om noget som helst, ud over smerten...!

Muligheden for at jeg blir indlagt inden du og kammeraterne kommer herop som aftalt foreligger - min egen læge ville have mig akut indlagt i går, for i det mindste at kunne tilbyde en mere effektiv smertebehandling - hvad de finder ud af gennem prøverne, og hvad der kan stilles op, får jeg at vide i løbet af dagen - Uanset hvad, og realistisk, er jeg ikke mange sure sild værd, så vi må hellere droppe vores aftale

Kammeratlig hilsen
BC

PS. Hils alle kammeraterne

Tirsdag den 19. august

Alt på den rigtige måde

Feriehilsen fra Tomas

*Jeg kommer ind i kaffebutikken og den ene unge pige bryder
ud i sang*

*Det er da ejendommeligt tænker jeg men siger ikke noget
Er måske også lidt smigret*

*Måske er det på grund af mig hun synger en lille sang
Måske er hun forelsket eller har fået lønforhøjelse eller skal
snart have ferie*

*Hun er i al fald glad
Giver mig et stort smil og penge tilbage og siger jeg må have
en god dag*

*Jeg går hjem glad i hjertet
Venlighed kommer man længst med og musik men som jeg ser
det*

*er der forskel på sang
At blive skrålet ind i øret af en fuld blondine på et diskotek
kan være en skræmmende oplevelse*

*Jeg skyndte mig i hvert tilfælde at drikke ud og forlade
mine diskofile kollegaer*

*Jeg føler mig nogenlunde lige så godt tilpas på et dansegulv
som til en eksamen jeg ikke har forberedt mig til*

*Angstens sød springer af mig
Mine arme er for lange og mine ben vil ikke den vej pigen
vil*

*Jeg hader diskodasko og føler mig som en fiasko
Jeg hader rytmerne og de kulørte kugler som drejer rundt
og glimter klaustrofobisk strofisk*

*Diskoteker er fandens opfindelse
men at komme ind i en skøn gammel butik
hvor duften af friskkværnet kaffe blander sig
med lugten af chokolade og mynte
og blive mødt af en sød stemme*

*som synger en stille sang er et minde jeg glædes over
Lidt ligesom da Maria dansede sit hjemlands vemodige
sange*

*for mig i Saloniki i siestaen
Jeg kan ikke stå for piger som synger eller danser for mig
men det skal være yndefuldt*

Så er jeg solgt til stanglakrids

*Henført
Fortryllet
Tilpas*

Tomas Dalgaard

Hjertets magi

Annisette bliver 60

Sangen for livet

*Jeg synger en kærlighedssang til dig,
den synger overalt,
i træet der strækker sine grene over muren,
med blade for hvert blad der faldt,
som isen der brydes i havets vilde strømme,
med solen der rejser sig
Hør de strejkende kvinder og mænd,
med foråret er vi sammen på vej.
Alene derfor er sangen for livet,
alene derfor er sangen for livet.
Jeg synger en kærlighedssang til dig,
den synger overalt,
de stædigeammerslags vuggende skibe,
i lasten tusind hjerters slag,
med sårede hænder med øjne der så,
synger det sorte gulds galaj,
sangen der trodser lænker og geværer,
fortier intet - tier ej.
Alene derfor er sangen for livet,
alene derfor er sangen for livet.
Jeg synger en kærlighedssang til dig,
den synger overalt,
som vi dansende på en bjergtop ved Arnoun,
i partisanernes skjul,
kvinder, mænd og børn løftede sangen,
gennem den ventende nat,
langt henover de lukkede grænser,
vækkede mod i bjergene blå.
Alene derfor er sangen for livet,
alene derfor er sangen for livet.
Dagen vågner i dit ansigt,
vågner drømmen indeni,
med alt det vi elsker som fødes,
baner sig vej, gør sig fri,
som suset af de vilde svaner over taget,
rejser frihedssangen frem,
fra lande med blødende marker,
fra storbyens børn uden hjem.
Alene derfor er sangen for livet,
alene derfor er sangen for livet.*

Annisette Koppel

Det er en af Danmarks største kunstnere, der den 29. august bliver 60 år, elsket af alle andre end de mest forstokkede danskere for hendes hudløse sang, hendes skaberkraft, hendes integritet. Hendes magiske sang bevæger hjerter og rører sjæle.

For hendes kunst er det rene hjertes magi og Annisette Koppel er af verdensformat.

Det er i år 40 år siden, at Savage Rose i det vigtige år 1968 debuterede med en plade af samme navn. Den danske musikscene har ikke været den samme siden. Annisettes stemme og måde at synge på med brug af hele registret var ny. Den vakte international interesse og talrige sangerinder, som fulgte efter, har lært af hende. Hele gruppens sound var ny, med fusionen af elementer af rock, psykedelisk musik, folkemusik og klassiske klange.

Det var indledningen til et fortættet samarbejde mellem to geniale kunstnere, Annisette og hendes livskammerat Thomas Koppel, der fortsatte intenst og i stadig udvikling indtil Thomas' død i februar 2006, gennem musikalske, sociale og politiske udviklinger, og gennem forskellige livsperioder.

Det hele kom til udtryk i en række uovertruffent originale albummer, som både udvidede grænserne for musikalsk realisme og søgte mod en stadig forenkling af udtrykket i en fuldendt

sammensmeltning af tekst, musik, sang og band. Det er også det, der har gjort Savage Rose til det enestående liveband, som det var og stadig er, med skiftende musikere, i dag med en helt ung besætning.

Spændvidden i Savage Rose's musikalske univers er enorm. Thomas' musik erobrede bestandigt nyt land, men det var det fælles hjertes magi, der har gjort gruppen til folkeejendom. Det er håbet, drømmen, smerten, kærligheden og kampen, folkenes, arbejderklassens, der kommer til udtryk. Det er fremtidens stemme. Børnenes.

Da Thomas døde måtte Annisette bære deres brændende hjerte videre. Med en imponerende mobilisering af alle hendes ressourcer fortsatte hun Savage Rose, nu også som bandleder, og skrev alle sangene (bortset fra musikken til to af dem, som datteren Naja komponerede) til albummet *Universal Daughter*, der er et nyt højdepunkt blandt mange perler. Sorgen blev til stor, livsbekræftende, revolutionær kunst.

Annisette skal ikke bare hyldes, fordi hun er en stor kunstner. Hun skal hyldes, fordi hun er en stor revolutionær kunstner.

Klaus Riis

Fløjten bag muren

*Længselsfuldt vi drømmer
fulde af håb er vi
synger tusinde sange
når dagen er forbi
med fløjten bag muren
når muren falder skal vi ses igen
alle steder vil vi mødes
alle steder ingen ejer*

*hvor byen den ender
hvor bålene brænder
lå vi en sommernat
hørte Sydhavnens tidsler synge højt
under nattens sorte tag
med fløjten bag muren
når muren falder skal vi ses igen
alle steder vil vi mødes
alle steder ingen ejer*

Annisette Koppel

Obama og den virkelige magt bag kulisserne

Af Eric Walberg

Barack Obama har vakt forhåbninger hos mange. Der er brug for et realistisk syn på ham

Det er vanskeligt at orientere sig i obamaniens ophedede stemning, men én ting står klart: hvem der trækker i trådene, hævder Eric Walberg.

Alt imens De Forenede Staters valgkamp går ind i sin afgørende fase, afslører Barack Obama – kandidaten, der lover forandring – sin sande kulør, meget til frustration for enhver, der faktisk forventer forandring.

Hans seneste opfordring til at erklære Jerusalem for Israels udelte hovedstad, hans fornægtelse af palæstinenserne ret til at vende tilbage og hans støtte til en bantustan-palæstinensisk "stat", der ikke indebærer nogen trussel for Israel, viser, hvor komplet han har givet efter for det zionistiske establishment på det felt.

Alt imens præsident George W. Bush opfordrer til tidlige reduktioner af kamptropper i Irak, ser Obamas holdning til Irak – et løfte om at bringe tropper hjem inden for 16 måneder, ud over en "reststyrke" – i stadig mindre grad ud til at være et definerende moment i hans udenrigspolitik. Hvad der ellers måtte ske med hensyn til indsatsni-

veuet, så er der ingen udtalt forkastelse af planerne om 14 permanente baser.

Obama går også linedans i Afghanistan. Efterhånden som NATO's tab er fortsat stigende og for juni dette år overstiger de månedlige tab i Irak, foreslår han (nu bakket op af McCain), at De Forenede Stater overflytter op til 15.000 flere soldater dertil fra Irak.

Kort før hans tur til Afghanistan skrev han i en redaktionel artikel i New York Times: *"Vi har brug for flere soldater, flere helikoptere, bedre informationsindsamling og mere ikke-militær assistance for at gennemføre missionen der."*

Er der nogen, der venligst vil vise mig den blå himmel, der skinner oven over en Obama-sejr til november?

Intet af ovennævnte burde komme som en overraskelse for de, der er bekendt med hans hovedstøtte og udenrigspolitiske rådgiver Zbigniew Brzezinski, der sammen med den nuværende (og sandsynligvis fremtidige) udenrigsminister Robert Gates har gjort sig historisk gældende ved at bidrage til at *"suge Sovjet ind i et vietnamesisk hængedynd"*.

Dette var præsident Jimmy Carters vicepræsident Walter Slocombs ord i marts 1979, otte måneder før Sovjet med held blev *"sugnet ind"* i Afghanistan, da Gates var CIA-chef. Vagtskiftet til november vil ikke ændre noget. Den amerikanske udenrigspolitik har en logik, der står over enhver, der p.t. sover i det Hvide Hus.

Særligt makabert ved alt dette er, at der er fem Brzezinski-efterkommere om bord på Obama-vognen: Mark (direktør for russiske og eurasiatiske anliggender i Det Nationale Sikkerhedsråd under præsident Bill Clinton og en af de centrale figurer bag den 'orange revolution' i Ukraine),

Ian (nuværende amerikansk viceudenrigsminister for europæiske og NATO-anliggender og tilhænger af kosovarisk uafhængighed, NATO-ekspansion til Ukraine og Georgien og amerikanske ABM-missiler i Polen), Mika (politisk kommentator på MSNBC, en kombination af Microsoft Corporation og NBC, hvis interview med Michele Obama bidrog til den almindelige medie-obamani) og endelig Matthew (en ven af Ilyas Akhmadov, "udenrigsminister" og amerikansk udsending for den tjetjenske opposition).

Brzezinskis udgave af anti-russisk, anti-muslimsk geopolitik vil dominere en fremtidig Obama-administration. I hans bog *Second Chance: Tre præsidenter og den amerikanske supermagts krise*, der udkom sidste år, fremlægger Brzezinski uden at ryste på hånden sin version af Den Ny Verdensorden.

Tilsyneladende er der en politisk opvågningen under opsejling, hvis mål er "værddighed". Ikke økonomisk udvikling, ikke lettelse af fattigdom, ikke national suverænitæt over for IMF og Verdensbanken. Kun god, gammeldags værdighed, selvom Zbigs udgave af værdighed er den slags, der opnås i kraft af geopolitisk løsrivelse, balkanisering og oprettelse af svage småstater for de enkelte etniske minoriteter, underlagt USA.

Tænk her på Kosovo og – hvis han får sin vilje – Tjetjenien. Neo-Wilsonsk demagogi ikke for fredens tjeneste, men for amerikansk verdensdominans, indkredsning af Rusland og kontrol med den arabiske verden.

Zbig sagde i forbindelse med sin støtte til Obama:

"Det, der gør Obama attraktiv for mig, er, at han forstår, at vi lever i en meget anderledes verden, hvor vi er nødt til at forholde os til en mangfoldighed af kulturer og befolkninger."

Obamas angivelige globale tilgang og trans-etniske, trans-racemæssige fremtoning er som taget lige ud af Zbigs universitets-lærebog, eller snarere af *Second Chance*, der vil blive en guide-

Joe Biden:

Zionist og Irak-slagter

Udpegningen af senator Joe Biden som Barack Obamas makker som vicepræsidentkandidat har vakt begejstring i den jødiske lobby i USA, AIPAC. Han erklærer selv, at han er zionist, og har haft nære forbindelser til Israel og israelske ledere gennem mange år. Til gengæld er man i Mellemøsten og i særdeleshed Irak dybt bekymrede. For selvom Obama vil vinde præsidentvalget på løfter om tilbagetrækning fra Irak, er Biden kendt som ophavsmand til den skandaløse plan om at opsplutte Irak i tre stater efter etniske og religiøse linjer: kurdisk, shi'itisk og sunni.

bog for Obamas valgkampagne og præsidentskab.

Obama er bogstavelig talt en anden og ny chance for Brzezinski: Efter at have destrueret Sovjetunionen og knockout Warszawa-pagten ønsker han nu at afvikle selve den russiske føderation og lægge sidste hånd på Afghanistan som en uigennemtrængelig amerikansk militærbase imod Kina, Rusland ... (listen er uden ende).

Måske drømmer Zbig om at genoprette Storpolen af ca. 1600 fra Sortehavet til Østersøen, det hele kontrolleret af små szlachta-aristokrater som ... Brzezinski'erne?

The Economists blog formulerer det bedst:

"En ny hjerne for Barack Obama! Den er 78 år gammel, og den fungerer stadig perfekt. Den tilhører Zbigniew Brzezinski, den bidske forhenværende nationale sikkerhedsrådgiver for Jimmy Carter."

Obama-kampagnens messianske idealisme er ikke set siden fordums dages anden Brzezinski-frembringelse – nemlig Jimmy Carter, der gjorde sin nestor til sikkerhedsrådgiver, med katastrofale resultater.

Brzezinskis anti-russiske besættelse tilbage i 1976 foranledigede ham til at opildne til fremkomsten af islamisk fundamentalisme, som han proklamerede som det vigtigste enkelte bolværk imod sovjetisk kommunisme. Tarpley hævder, at Brzezinski endog var en fremtrædende kraft bag kulisserne i forbindelse med omstyrtelsen af Shaha af Iran og installeringen af Ayatollah Khomeini ved magten i Teheran.

Brzezinski var mindre interesseret i Mellemøsten og dens olie end i behovet for et centrum, hvorfra islamisk fundamentalisme af den mest degenererede type kunne gennemtrænge USSR's bløde underliv. For Brzezinski blev området mellem Sovjets sydgrænse og kyststrækningen ved Det Indiske Ocean en "krisebue" (*'arc of crisis'*), og vi har hans arbejde at takke for de rædsler, der finder sted der endnu i dag.

Carter-doktrinen fra 1980 – at USA var besluttet på at dominere Den Persiske Golf – er roden til den første Golfkrig, til den nuværende Irak-krig og til den mulige krig imod Iran. Brzezinskis

storslagne planer om verdensomdannelser forårsagede en genopblussen af den kolde krig og medførte dannelsen af Al-Qaeda. Uden sovjetisk tilbageholdenhed kunne resultatet let have været langt mere tragisk, end det blev.

I 1980 førte skuffelse og desillusionering over Carter til Reagan-regimets mareridt. Men det anfægtede ikke Brzezinski – det var kun et blip på hans radarskærm.

I 2008 har vi en ukendt senator fra Illinois, en novice uden nævneværdige juridiske kvalifikationer, men med en hel hob utopiske løfter, inklusive løsning af raceproblemet én gang for alle. Recession, arbejdsløshed og alarmerende vækst af fattigdommen er uden betydning: En guldalder ligger forude takket være hans magnetiske personlighed.

Eftersom han intet ved om udenrigspolitik, bliver disse anliggender kompetent styret af Brzezinski-kliken.

Der ser imidlertid ud til at foreligge en enkelt lille hindring. Til trods for Obamas slaviske pro-israelske knæfald på det seneste stoler den jødiske lobby stadig ikke på ham. Meget muligt er det, fordi de ved, hvem der sidder på magten bag tronen, og de kan ikke snutte ham, og han ikke dem.

Med adresse til den zionistiske lobby AIPAC sagde Brzezinski i et interview med The Daily Telegraph:

"De opererer ikke ud fra argumenter, men med bagvaskelse, påduttelse af onde egenskaber og dæmonisering. De ruller omgående anklagen om anti-semitisme ud. Der er et element af paranoia i denne tilbøjelighed til at betragte ethvert alvorligt forsøg på en kompromisløsning som vej til fred som på en eller anden måde rettet direkte imod Israel."

Men dengang Brzezinski var en nøglefigur i Carters Camp David-forhandlinger i 1974, blev han meget ildeset af zionisterne for at have opgivet Sinaihalvøen i bytte for en kold fred med Ægypten. Brzezinski er bestemt ikke nogen *hard-core* zionist, selvom han med fornøjelse bifalder ødelæggelsen af Palæstina. Måske er han bag sit forekommende ydre stadig kvintessensen af en polsk anti-semit, med en vision om en ny verdensorden uden Israel i centrum.

Hvis han kan holde dampen oppe, kan han imidlertid være i stand til at udmanøvrere zionisterne i Washington og bringe sin hest som den første over målstregen. De er i defensiven for tiden med spionsagerne, hvor selv J Street Project, en jødisk lobbygruppe – *gisp!* – vover at kritisere Israel.

Er dette måske den blå himmel over en Obama-sejr?

globalresearch.ca 28. juli 2008

Oversat for Stop Terrorkrigen af Hans Pendrup

Om Brzezinski

I 1997 udkom et af de væsentligste bidrag til forståelsen af amerikansk udenrigspolitik i de seneste årtier. Ophavsmanden var tidligere præsident Carters sikkerhedspolitiske rådgiver Zbigniew Brzezinski, der med sin bog, *The Grand Chessboard: American Primacy and its Geostrategic Imperatives*, formulerede USA's uomgængelige opgaver i det 21. århundrede.

I sin egenskab af rådgiver for Carter var Brzezinski siden arkitekten bag CIA's bevæbning af de konservative muslimske mujahediners provokation af den sovjetvenlige regeringsmagt i Afghanistan, som resulterede i den sovjetiske besættelse og senere tilbagetrækning fra Afghanistan.

Det er velkendt, at Osama bin Laden i den sammenhæng fungerede som et redskab for den amerikanske udenrigspolitik. Brzezinski er i dag trods sit tilhørsforhold til det demokratiske parti stadig en indflydelsesrig skikkelse i amerikansk udenrigspolitik, bl.a. i sin egenskab af formand for The American Committee for Peace in Chechnya (ACPC), der som medlemmer rummer flere af Bush-administrationens centrale politikere. Ikke mindst bemærkelsesværdigt er det, at disse politikere i 1997, altså samme år som Brzezinskis bog udkom, var medunderskrivere på den principerklæring, der under betegnelsen *Project for a New American Century (PNAC)*, siden 11. september har leveret de ledende principper for amerikansk udenrigspolitik. *Ved Hans Pendrup*

*En drøm uden løfter***Barack Obamas linedans**

Barack Obama i Berlin var et højdepunkt i hans One Man Show denne sommer Han skulle overbevise europæerne om at han er 'Håbets mand'

Den amerikanske politiker Barack Obama, der forsøger at blive USA's præsident efter krigsmageren George W. Bush, var på en sommerudflugt til Mellemøsten og Europa med det formål at bygge sig op som leder af den globaliserede kapitalisme. Det skete først og fremmest med et budskab om, at han bragte 'håb'. Men han undlod klogelig at afgive løfter. Tiden må vise, om Mr. Hope kan indfri de forventninger, mange mennesker har til ham.

Højdepunktet for sommerens minuttøst indstuderede One Man Show, hvor Barack Obama for alvor førte sig frem, var henlagt til Berlin – ikke til Paris, London eller København. Det skyldes den enkle kendsgerning, at USA brugte Berlin som en smeltedigel i den kolde krig og gjorde Tyskland til sin væbnede vasal og spydspids i Europa.

Propagandashow i Berlin

USA indledte den kolde krig mod Sovjetunionen og dets allierede allerede før det sidste skud var løsnet i Anden Verdenskrig. Barack Obama var hoppet på den limpind, at 'russerne' havde iværksat en blokade af Berlin, og at amerikanerne frelste den tyske befolkning ved at iværksætte en vældig luftbro, der bragte enorme mængder forsyninger til de stakkels berlinere, der således blev reddet af de uselviske og barmhjertige amerikanere.

Hvis Obama havde lyttet lidt mindre til sin hærske af 'spindoktorer' og i stedet havde sat sig lidt bedre ind i forløbet og tildragelserne, ville han måske være blevet lidt klogere og ikke have optrådt på slap line.

Han ville have opdaget, at blokaden og luftbroen var det måske største pro-

Churchill, Roosevelt og Stalin ved topmødet i Jalta – året før Churchill i antikommunismens navn blæste til uforsonlig kamp mod Sovjet

pagandashow, som hidtil har set lyset. I virkeligheden var det historiske skuespil et dække for en total ændret amerikansk udenrigspolitik med tysk oprustning på programmet og et signal om et afgørende forræderi over for alle internationale forpligtelser.

Vestmagterne splitter samarbejdet

Anti-Hitler-Koalitionen med de tre stormagter Storbritannien, Sovjetunionen og USA i spidsen havde ved topmødet i Jalta (4.-12. februar 1945) og Potsdam (16. juli-2. august 1945) truffet vigtige beslutninger om Tysklands fremtid.

Vestmagterne lod sig fortsat lede af de principper, de med held havde fulgt under opbygningen af deres koloniriger: Del og hersk. De ønskede Tyskland opdelt i flere mindre stater under international kontrol.

Sovjetunionen foreslog derimod, at Tyskland ikke skulle atomiseres, men regeres og opbygges i fællesskab af stormagterne, og fortsat skulle være en økonomisk enhed. Det blev bl.a. aftalt, at Tyskland skulle opdeles i fire besættelseszoner – amerikansk, britisk, fransk og sovjetisk – idet Frankrig blev anerkendt som besættelsesmagt. I Østtyskland blev hovedstaden Berlin ligeledes opdelt i fire tilsvarende zoner.

Der var enighed om at oprette et

interallieret kontrolråd med repræsentanter for de fire stormagter og med sæde i Berlin. Rådet skulle fungere som en ordinær regering, idet der ikke på daværende tidspunkt var påtænkt oprettet en fællestysk regering.

Stalins fejltagelse

Stormagternes fælles program omfattede afnazificering, afrustning og forbud imod genoplivning af nazismen. Som en udstrakt hånd og et tegn på sit stærke ønske om at fortsætte krigstidens samarbejde ind i freden, indbød Sovjetunionen vestmagterne til at deltage i besættelsen af Berlin. Dette indgik ikke i nogen af de mange aftaler, der blev indgået under krigen.

En aftale bestemte, at besættelseszonernes grænser var bestemt af, hvor tropperne stod ved den tyske kapitulation. Berlin lå ca. 160 kilometer inde på sovjetisk besat territorium.

Det var således udelukkende Sovjetunionens velvilje – der senere viste sig at være en af Stalins største fejltagelser – at vestmagterne blev indbudt til at sende tropper til Berlin. Efter overenskomst skulle Berlin regeres i fællesskab. Byens trafik, herunder den vigtige undergrundsbane eller metro, telefon og telegraf, kloakledninger, forsyning med el og gas m.v. skulle fortsat drives af byrådet, der lå i Østberlin, og som også stod for trykning og uddeling af rationeringskort og mange andre kommunale anliggender.

I et par år fungerede ordningen uden større problemer. Der blev bragt orden i væsentlige samfundsfunktioner, således at tilstandene nærmede sig, hvad der kan kaldes normalt.

Men vestmagterne valgte desværre en anden kurs, der spærrede for et nyt, fredens Europa. Signalet blev givet allerede, da USA som en magtdemonstration og bag ryggen på sine allierede kastede to atombomber over Japan i august 1945. Det skete med den begrundelse, at USA derved ville tvinge Japan til kapitulation. Men Japan havde allerede tabt krigen, idet Sovjetunionen

holdt sit løfte fra Jalta-konferencen og i historiens største transportoperation sendte næsten en million mand med alt nødvendigt udstyr til Manchuriet i Nordkina, hvor den store japanske Kwantung-hær blev nedkæmpet.

Churchill atter på banen

Den 5. marts 1946 gav den tidligere premierminister Winston Churchill med sin berygtede (eller berømte) tale i Fulton i Missouri, USA, den kolde krig endnu et skub fremad. Trods sin stilling som krigsleder og den medfølgende glorificerende heltedyrkelse blev han vraget af befolkningen ved det første valg efter krigen og havde således behov for en ny politisk platform. Han ville stå i spidsen for vestmagternes kolde krig.

Til dette formål trak han sin gamle kæphest *antikommunismen* ud af stalden og blæste til uforsonlig kamp mod den tidligere allierede, Sovjetunionen. Det skulle bl.a. ske ved et af verdenshistoriens største forræderier, idet vestmagterne ved en konference i London besluttede at iværksætte en febrilsk genoprustning af Tyskland. Glemte var alle krigens hårde kampe, lidelser og ofre, nazismens folkemord – og alle de højtidelige løfter.

Den bedre fremtid, der var foregødet befolkningerne, blev bevidst blokeret.

Det afgørende brud

Vestmagterne arbejdede energisk på at slutte de tre vestlige besættelseszoner sammen og oprette en separat vesttysk stat – den stat, der blev *West Germany* eller Vesttyskland. I al hemmelighed forberedte og gennemførte vestmagterne en pengeombytning og 'valutareform'. Det var det afgørende brud, der tvang Sovjetunionen til af hensyn til befolkningen at træffe modforholdsregler. Indførelsen af den nye vesttyske mark skabte et ubeskriveligt kaos. I Berlin, hvor flere hundredtusinde arbejdere hver dag pendlede fra øst til vest, der var meget mindre ødelagt end øst, og hvor de fleste virksomheder var, kunne østtyskerne ikke længere komme tilbage til deres hjem i øst, hvis de ikke kunne betale sporvejs- eller metrobilletten i de nye vestmark.

Obama med Merkel ved den tyske rigsdag

Det siger sig selv, at handel og forsyninger til Berlin med mælk og andre levnedsmidler blev besværliggjort eller umuliggjort.

Læseren bør forestille sig, hvorledes det vil være at leve i f.eks. København, hvis de hidtil anvendte penge pludselig kun var gældende i en del af byen.

En genoprustet tysk stat

Som en reaktion på vestmagternes planer om oprettelse af en genoprustet tysk stat insisterede Sovjetunionen på de oprindeligt aftalte rettigheder for amerikansk militær trafik til og fra Berlin, der jo ikke hørte til det nye Vesttyskland. Det vakte et ramaskrig og blev i medierne fremstillet, som om det var russerne, der bidrog til den spændte situation. Der blev behændigt byttet om på årsag og virkning.

Den såkaldte luftbro formåede i modsætning til propagandaen kun i ringe grad at sikre forsyninger af fødevarer, brændsel osv. til de 2,5 millioner indbyggere i Berlins vestsektorer. Den såkaldte blokade varede i ni måneder, da vestmagterne officielt meddelte, at planerne om en separat vesttysk stat var skrinlagt. Det viste sig at være en hul løgn, idet Vesttyskland officielt blev oprettet som stat den 23. maj 1949.

Med oprettelsen af den Nordatlantiske Traktatorganisation (Nato) i 1949

og indordningen af Vesttyskland som medlem i 1955 var splittelsen endelig.

Drømmen om en bedre verden

Da Barack Obama gerne vil fremstå som Håbets Mand, kan det måske forventes, at han som mulig præsident med udstrakte beføjelser som en kejserlig selvhersker vil indlede en ny kurs, der bringer USA bort fra den krigens vej, landet har praktiseret i mangfoldige år – også til stor skade for det amerikanske folk.

Den tyske forbundskansler Angela Merkel havde modsat sig, at Barack Obama som oprindelig planlagt kom til at holde sin 'drømmetale' ved Brandenburger Tor. Den plads var forbeholdt statsoverhoveder, sagde hun. I stedet optrådte præsidentkandidaten på slap line fra den prangende sejrssøjle, også kaldet Gud Else.

Han plagierede den legendariske Martin Luther King ved at fremmane drømmen om en bedre verden. '*Now is the time*', gentog han gang på gang.

Men der er lang vej fra drøm til virkelighed. Drømme har det med at forsvinde op i den blå luft. Martin Luther Kings drøm blev dræbt sammen med ham, da han blev myrdet. Med tvivlen lurende i baggrunden er det fristende at håbe, at Barack Obama vil få bedre held med sig. Og at han mener, hvad han siger.

-argus

USA: Statslig støtte til pantebrevsbankerne er en forbrydelse

Arbejderklassen har brug for en redningsplan

Af Jaimeson Champion

Desperate tider kræver desperate metoder. Kapitalistklassen bliver stadig mere desperat, mens den forsøger at afværge et verdensomspændende kollaps i det finansielle system

Den 13. juli afslørede det amerikanske skatteministerium og den amerikanske nationalbank en hastigt udtænkt plan med det formål at redde Fannie Mae og Freddie Mac, pantebrevslånernes mastodonter, fra fallittens afgrund.

Samlet ejer eller garanterer Fannie Mae og Frankie Mac halvdelen af de mere end 22 trillioner dollars i pantebrevsgæld i USA. Gældsbeviser garanteret af Fannie og Freddie indehaves i massive mængder af regeringer og institutionelle investorer verden over.

Kautionsplanen er i al væsentlighed et løfte fra den kapitalistiske stat om at hjælpe med at finansiere Fannie og Freddie inden for en overskuelig fremtid.

Repræsentanter fra skatteministeriet og nationalbanken har været i stadig kontakt med Wall Street i de seneste dage i panikagtige forsøg på at overtale investorerne til at holde op med at dumpe Fannie- og Freddie-aktier og fortsætte med at opkøbe gældsbeviser udstedt af de førhen så hellige finansielle institutioner.

Historien om Fannie Mae og Freddie Mac begynder helt tilbage under den store økonomiske krise i 1930'erne (i USA kaldet *The Great Depression* – Den Store Depression). I 1938 indviede præsident Franklin Roosevelt skabelsen af Fannie Mae som en offentlig finansiell institution. Roosevelts formål var at genoplive depressions-tidens skrantende boligmarked gennem at lade staten garantere billige, lavtforrentede pantebrevslån. På den måde opererede Fannie indtil 1968.

Dette år skubbede præsident Lyndon Johnson, der blev stadigt mere bekymret for Vietnam-krigens stigende omkostnin-

ger, på for at få Fannie revet løs fra statslige støtteordninger. Johnson brød sig ikke om at være nødt til at ofre en del af budgettet på lånegarantier til arbejderklassens familier; i stedet foretrak han at bruge pengene på imperialistisk krig i Sydøstasien. Fra det tidspunkt af og fremefter blev Fannie en skin-privat institution kendetegnet ved at være et statsligt sponsoreret væsen (GSE, *Government Sponsored Entity*).

GSE'er er aktionærejede virksomheder, men de har den udtalte opbakning fra den kapitalistiske stat. GSE'er ejes og opererer som private virksomheder, men er garanteret fuld offentlig støtte, hvis de nogen sinde skulle komme i finansielle besværligheder. Freddie Mac blev grundlagt i 1970 for at operere som en søskendevirksomhed til Fannie Mae.

Siden afkoblingen fra statslige støtteordninger i 1968 har Fannie og Freddie overtaget en stadigt voksende rolle på det amerikanske boligmarked. De to firmaer har til stadighed bevæget sig bort fra Fannies i sin tid erklærede rolle: at forsyne folk med billige, lavtforrentede lån. De har i stigende omfang påtaget sig rollen som massive banker for det udbredte netværk af finansielle institutioner, der er involveret i boligmarkedet.

Fannie og Frankie lettede udlåningen på det amerikanske boligmarked ved udstede gældsbeviser til investorer og derpå bruge pengene fra salget af gældsbeviser til at købe blokke af pantebreve fra banker. På den måde har de smurt hjulene på långivning i USA ved at tage ikke-likvide aktiver ud af bankernes hænder og pumpe pengekapital ind i systemet.

Under husboblen 2000-2006 voksede Fannie og Frankie astronomisk, da de blev de to største spillere i det enestående boligmarksboom. Fannie og Frankies evne til at opkøbe massive blokke af pantebrevslån fra bankerne hjalp med at sætte scenen for den hurtige formering af en hærske af tvivlsomme lån til uholdbare renter. Låntagernes evne til at tilbagebetale deres lån var ikke længere vigtig for mange udlånere, da de vidste, at de let – og hurtigt – kunne sælge deres lån til en

større institution.

Fannie og Frankie ragede massive profitter til deres aktieejere gennem bobleårene, men som formentlig enhver anden finansiell institution førte umættelig grådighed dem til at blive stadigt mere overmodige og læsse på med lån af fiktiv kapital.

Rundt om i verden er bankerne – hjerteslaget og det livsblodet i den moderne monopolkapitalisme – støt ved at blive insolvente. Banker af alle typer og størrelser er ved at svulme op.

Fra investeringsbanker som Bear Streams til kommercielle udlånere som IndyMac og Northern Rock og nu GSE'er som Fannie og Frankie har det været den ene fallit efter den anden. Der er ingen ende i syne, da det største boligmarkeds-kollaps siden Den Store Depression fortsætter med at trække et utal af store finansielle institutioner ud på afgrundens rand.

Kapitalismen: Udbytende, krisetilbøjelig og ikke værd at redde

Som ved Bear Streams' kollaps i marts har de kapitalist-kontrollerede medier pumpet budskabet ud om, at kautionen for Fannie og Frankie er nødvendig, fordi institutionerne er for store til at gå ned om og hjem. Omkvædet lyder, at hvis Fannie og Frankie bryder sammen, så vil den skade, deres kollaps vil forvolde, forårsage endnu større økonomiske lidelser.

Hvor mange virksomheder skal kautioneres med offentlige midler, før det står klart, at dette rådne, udbytende og krisetilbøjelige økonomiske system ikke er værd at redde? De kapitalistiske banker har kuldsejlet deres skib. Hvorfor skulle arbejderklassen, som de dagligt undertrykker, blive tvunget til at forsyne dem med redningsbåde?

Ved enhver kaution til Fannie og Freddie bør pengene gå direkte til de arbejdere, som har stået eller står ansigt til ansigt til med ruinering, eller de arbejdere, som har lidt under, at deres pensioner og aftrædelsesopsparinger er blevet investeret i disse firmaer. Men

den kapitalistiske stat vil aldrig reelt stå bag en sådan redningsplan. Statens eneste loyalitet er til kapitalistklassen.

Det står smerteligt klart, at den vækst og udvidelse af det frie marked, som fandt sted i bølgen på opløsningen af Sovjetunionen, har været en ren og skær katastrofe for arbejderklassen og de undertrykte verden over.

I de sidste to årtier har tilhængerne af den frie markedsøkonomi erklæret socialismen for ineffektiv og utopisk. De hævdede, at væksten for "demokrati og det frie marked" ville resultere i en efter-koldkrigs-æra af verdensomspændende velstand.

Kapitalismen fejler klart, men hvad er alternativet? Svaret ligger i udviklingen af arbejderklassens bevidsthed og den fornyede kamp for socialisme.

Karl Marx skrev, at den kapitalistiske stat er opbygget for at styre de fælles interesser for kapitalen. Denne kendsgerning er tydelig i dag, hvor republikanere og demokrater i al hast tilsidesætter deres profilerede forskelligheder i dette valgår for at vedtage kautionsplanerne, der er blevet udklækket af skatteministeriet og nationalbanken.

Arbejderklassen, som længe har været offer for udspekulerede fordomme, der spredes iblandt os af den herskende klasse, må forene sig om vore fælles klasseinteresser og gå i offensiven mod kapitalistklassen.

Privat ejendomsret til produktionsmidlerne er roden til denne stadigt dybere økonomiske krise. Afskaffelsen af privat ejendomsret og udviklingen af socialisme kan give os vejen ud af denne krise og sikre, at den slags økonomiske lidelser, som krisen har medført, aldrig vil ske igen. Skønt afskaffelsen af den private ejendomsret lyder som en skræmmende opgave, er sandheden, at den herskende klasse allerede har lagt fundamentet for deres egen død.

Ved at organisere milliarder af arbejdere i et udbredt produktivt netværk, hvor alt fra udvinding af råstoffer til salg af færdigbearbejdede forbrugsgoder er bundet sammen, har den herskende klasse allerede socialiseret samfundets produktive kapacitet. En organiseret hær af arbejdere har allerede tømmerne til det produktive apparat.

I denne periode med ekstreme økonomisk kriser ville kapitalistklassen

finde sig selv i endnu større vanskeligheder i form af samordnede og velorganiserede strejker, arbejdsnedlæggelser, overtagelse af virksomheder og militant modstand mod de banker, der konfiskerer vores hjem. En forenet arbejderklasse kunne hurtigt bringe verdenskapitalismens udbredte rænkespil til en skrigrigende afslutning.

I den kommende periode, der vil

blive præget af stadigt stigende økonomisk ustabilitet, påhviler det hele det revolutionære venstre at gøre alt, hvad der er muligt for at hjælpe til med at fostre en militant arbejderklasse i solidaritet og forny og genopfriske den globale klassekamp.

Oversat af KP fra Workers World

Hvorfor Olmert i virkeligheden bør gå

Af den israelske fredsorganisation Gush Shalom

Ingen vil fælde en tåre, når Ehud Olmerts politiske karriere tager slut. I de to år, han stod i spidsen for det israelske statskøb, har han ikke gennemført en eneste værdig handling.

Ehud Olmert bør visseelig gå.

Ikke blot fordi en premierminister ikke kan fortsætte, når der hænger en tung sky over ham af velbegrundede mistanker om småtskærne korrupsionsfiduser, kuverter med dollars i kontanter og forkert bogførte prestigeflyvninger på det offentlige regning.

Ikke blot fordi han udløste en unødvendig krig (fangeudvekslingen med Hizbollah kunne være gennemført, uden at hundredvis af israelske soldater og tusindvis af libanesiske civile skulle dræbes), og fordi han led fuldkommen fiasko i sin krig.

Først og fremmest bør Ehud Olmert gå, fordi han har taget fredsnævnet forfæ-

geligt. Ved stemmeurnerne fik han et mandat fra hundredtusindvis af borgere til at foretage nogle reelle og dristige skridt i retning af fred – fred med palæstinenserne og med hele den arabiske verden – og han forrædtte denne tillid.

Han aflirede tusinder af hule taler, fik taget fotos af hundredvis af meningsløse håndtryk og førte forhandlinger uden noget reelt indhold – og mens han dag og nat talte om fred, fortsatte han konstruktionen af bosættelser og mure, drabene på palæstinensere og tyveriet af deres land, belejringen og kvælingen af Gaza-stribens halvanden million indbyggere.

Han gjorde 'fred' til et beskidt ord, som fremkaldte hån og mistro, og ødelagde fuldstændig agtelsen for de palæstinensere, som blev fristet til at tale med ham.

Olmert kan ikke skyde skylden på andre end sig selv. Han har rigeligt fortjent sin æreløse afgang.

Udtalelse fra den 21. antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr

Ungdommen kæmper mod kapitalens imperialisme og fascisme og slås for en socialistisk verden

Den internationale ungdomslejr i Brasilien 2008 afsluttedes med vedtagelsen af følgende udtalelse, der opsummerer en række af lejrens emner og diskussioner. De internationale ungdomslejre afholdes hvert andet år på forskellige kontinenter. Den 22. lejr vil blive afholdt i Tyrkiet sommeren 2010

Lejrdeltagerne demonstrerer i Rio de Janeiro mod USAs imperialistiske politik i Latin Amerika

De unge på den 21. internationale ungdomslejr i Rio de Janeiro, Brasilien, mødes i en tid med øget modstand fra folkenes kamp over hele verden – og i en tid, hvor det kapitalistiske økonomiske systems krise vokser, hvilket resulterer i endnu større social ulighed og koncentration af rigdom på færre hænder.

Mens det kapitalistiske system dømmes arbejderklassen, folkene og frem for alt ungdommen til sult, fortsætter processerne med kriminel spekulation i fødevarerpriserne, med nyliberale tiltag mod den offentlige sundhed og uddannelse, med privatisering af vand, med arbejdsløshed, krig, fascisme og elendighed. Krisen stiller på ny spørgsmålstegn ved den herskende imperialisme og ikke mindst den amerikanske imperialismes overherredømme.

Modsætningerne skærpes både mellem kapital og arbejde, mellem imperialismen og folkene og imellem de imperialistiske magter indbyrdes. For at løse deres krise udvider imperialisterne deres model for udbytning og fordeling i den globale geopolitik og søger i ekstremt omfang udveje i krig og ved at destabilisere demokratiske regimer, øger den offentlige gældsætelse både indenlands og i udlandet og

griber til racisme og fascisme. De anvender til gennemførelsen af deres politik både ”truslen om terror” og militære trusler, tvang og andre midler til at bremse fremgangen for folkenes kamp.

Vi fordømmer og afviser imperialismens folkemordspolitik imod de nationale befrielseskampe, de imperialistiske krige, nedslagtningerne og den udbredte anvendelse af tortur mod folk, som modsætter sig aggressionskrige og besættelser som i Irak og Afghanistan.

Vi fordømmer den økonomiske blokade mod Cuba såvel som de gentagne trusler mod Nordkorea, Venezuela og Iran (den såkaldte ondskabens akse) fra diktatoren George W. Bush og hans allieredes side, deriblandt den zionistiske stat Israel, som ønsker at slå det palæstinensiske og libanesiske folks heltemodige modstand ned.

Vi fordømmer ligeledes undertrykkelsen af folkene i Afrika og Asien.

Vi udtrykker vores modstand mod den amerikanske imperialismes aggressive aktioner i Latinamerika, herunder den militære besættelse af Haiti, og mod dens ønske om at oprette flere militærbaser i regionen, genoplivningen af Den fjerde flåde og de konstante trusler om at etablere en international militær tilstedeværelse i Amazonas.

Vi fordømmer snigmordene på den revolutionære Raul Reyes og på de fem mexicanske studenter i Ecuador.

Vi fordømmer også fascistiske regeringer i latinamerikanske lande, ikke mindst Alvaro Uribe, ligesom vi fordømmer Plan Colombia og Project Mesoamerica.

Disse metoder er ren aggression mod folkenes kamp for Latinamerikas frigørelse fra imperialistisk undertrykkelse. Vi forsvarer folkene ret til at gøre oprør, til suveræniteten og selvbestemmelse.

Vi unge udgør en standhaftig opposition mod den militaristiske og racistiske politik, som den nuværende præsident for Den Europæiske Union (EU) Nicolas Sarkozy står for. Denne politik er et udtryk for tendensen til genforening af den nordamerikanske og europæiske imperialisme, der har som mål at eliminere de erobringer, som er nået af arbejderklassen, ungdommen og verdens folk i løbet af det sidste århundrede.

Anerkendelse af Kosovos ’uafhængighed’ viser, at NATO’s nye doktrin går ud på at have en hær til at sikre ’orden’ i den imperialistiske verden. EU’s reaktionære karakter demonstreres klart af det nyligt vedtagne ’skammens direktiv’, som kriminaliserer og forfølger immigranter, såvel som af forsøget på at udvide den ugentlige arbejdstid til 65 timer.

Vi understøtter kraftigt de processer for kursskifte, som finder sted i Amerika og de caribiske lande, og som kommer til udtryk i en omfattende folkelig mobilisering mod nyliberalisme. Disse kampe har ført til dannelsen af demokratiske, progressive og antiimperialistiske regeringer såsom Hugo Chávez’, Evo Morales’ og Rafael Correas.

Den videnskabelige socialisme er i denne sammenhæng det afgørende udgangspunkt for at udforme politikken og inspirere og lede vores aktioner, fordi det er den eneste teori, der er i stand til at forberede os og styrke os ideologisk til den revolutionære kamp.

Studierne og udbredelsen af den

International ungdomslejr

videnskabelige socialisme blandt de unge er den vej, vi må gå for at udvikle den revolutionære bevidsthed hos tusinder af unge mennesker.

Uden dette vil vort arbejde blive spontant, resultaterne blive mindre, og nødvendigt arbejde slet ikke blive udført.

Den anti-imperialistiske kamp må til stadighed bevæge sig fremad. Derfor må vi søge og udvide bredden og den solidariske ånd i folkenes kamp, samtidig med at vi overbeviser forskellige sociale bevægelser, politiske organisationer og kæmpende aktivister om at arbejde for enhed mellem progressive og folkelige kræfter overalt. Dette er vor målsætning og ønske for en ny verden.

Også den globale anti-fascistiske kamp står over for nye udfordringer. Vi ser, at ungdommens fundamentale rettigheder i de kapitalistiske lande verden over trues af racistiske og religiøse fordomme, af sexhandel og seksuelt misbrug og sociale uligheder i alle afskygninger.

De voldelige overfald på indvandrere især i landene i Den Europæiske Union og De Forenede Stater viser, at udbredelsen af intolerance er et redskab for kapitalens udbytning af arbejderne i de rige lande.

Fængslingen af de fem cubanske patrioter i USA, af den amerikanske aktivist Mumia Abu Jamal, mordene på og fængslingen af venstreorienterede ledere i Colombia og andre lande, udøvelsen af tortur i irakiske fængsler og opbygningen af den apartheidmur, der adskiller palæstinenserne fra deres territorier, er udtryk for de imperialistiske landes stadig større desperation i bestræbelserne for at sikre deres politik for overherredømme under en stadig voksende radikalisering.

Vi hilser vores colombianske kammerat Francisco Caraballos prøveløsladelse velkommen, et resultat af de folkelige organisationers og venstrekræfters kamp. Samtidig forlanger vi hans betingelsesløse frigivelse.

Vi fejrer med begejstring etableringen af republikken i Nepal oven på en stærk proces af væbnet og politisk kamp, som resulterede i et nederlag for imperialismen, monarkiet og det feudale regime.

Vi hilser og deler det irske folks sejr for at fastholde nej et ved afstemningen om den nyliberale og militaristiske Lissabontraktat, som samtidig er en sejr for alle folkene i EU. Det irske nej følger sig til de tidligere nederlag for den europæiske forfatningstraktat i Frankrig og Holland.

Vi opfordrer i den sammenhæng det ecuadorianske folk til ligesom det irske at tage hånd om en bedre fremtid for fædrelandet ved at stemme ja i den kommende afstemning om en ny forfatning.

Den 21. internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr appellerer til alle unge om tilslutte sig kampen mod fascisme og imperialismen med det formål at fremme opbygningen af socialisme.

Ungdomslejrenes formål er at styrke vores kamp og udvide de solidariske bånd mellem ungdommen og folkene.

Vi opfordrer alle antifascistiske og anti-imperialistiske organisationer, alle antifascister og antiimperialister til at deltage på den næste lejr, der vil finde sted på det europæiske kontinent.

Retningen er endnu større kampgejst og fornyet enhed blandt den revolutionære ungdom.

At gennemføre konkrete aktioner med større enhed er nu vores hovedopgave!

Længe leve ungdommens proletariske internationalisme!

Ned med imperialismen!

Længe leve socialismen!

Ungdommen kæmper mod kapitalens imperialismen og fascisme og slås for en socialistisk verden.

*Rio de Janeiro, Brasilien,
august 2008.*

Carlos Latuff på lejr

"EIJAA" er den portugisiske forkortelse for lejren. Latuff lavede denne tegning til lejren i Brasilien.

En af gæsterne og oplægsholderne på den internationale ungdomslejr i Rio de Janeiro var den verdenskendte politiske satiretegner Carlos Latuff. Hans billeder – ikke mindst mod den amerikanske aggressionskrig mod Irak og den israelske undertrykkelse af palæstinenserne – bliver flittigt postet på hjemmesider over hele kloden.

Den 39-årige brasilianer overdrog nogle omfattende serier af tegninger til DKU og Kommunistisk Politik til offentliggørelse i Danmark. En af dem er på forsiden af dette blad. Der planlægges udstillinger af dem i Oktober-bogbutikkerne.

Latuff i panelet om Melle møsten på lejren

Hilsen til FARC

Fra Foreningen Oprør, Danmark

Foreningen Oprør i Danmark sender de varmeste hilsener til FARC – Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia (Colombias Revolutionære Væbnede Styrker).

Netop nu forsøger Colombias regeringstro presse og internationale mainstream-medier at fremstille Colombias præsident Alvaro Uribe som en stærk statsmand. Colombias sociale og væbnede konflikt forvandles til regimets kamp mod terrorister, mens statens dødspatroljer og terrorisme mod sin egen befolkning forties.

Virkeligheden er, at FARC igennem en menneskealder har kæmpet for en retfærdig fordeling af Colombias rigdomme og for demokrati og lighed.

Virkeligheden er, at det terrorregime, som præsident Uribe står i spidsen for, bedriver mord på fagforeningsaktivister, politiske aktivister, studerende og bondeorganisationer, hvilket dokumenteres af stort set alle menneskerettighedsgrupper. Under Uribes jernnæve er militariserin-

gen af landområderne blevet øget, og dødspatroljernes forbrydelser optrappet.

I øjeblikket, hvor de folkelige demokratiske kræfter vinder frem i det øvrige Latinamerika, bliver Colombia et stadig vigtigere brohoved for USA's undertrykkelse og udbytning af kontinentet. USA planlægger at etablere militærbaser i Colombia tæt ved grænsen til Venezuela for også at true resten af regionen. Det er magtpåliggende for USA at få uskadeliggjort Latinamerikas stærkeste befrielsesbevægelse, FARC.

FARC har hele tiden været parat til forhandlinger og en politisk løsning på konflikten. Det er Uribe-regimet, der – hver gang forhandlinger er kommet godt i gang – har sat en stopper for disse. Et eksempel var, da Uribe-regimet, i samarbejde med CIA, for nylig myrdede FARC's forhandlingsleder Raul Reyes i nabolandet Ecuador. Bombardementet af FARC's forhandlingslejr satte en foreløbig stopper for et fremskredent internationalt samarbejde om

fangeudveksling og forhandlinger.

Alvaro Uribe er i færd med at undergrave efterforskningen af ledende politikeres forbindelser til dødspatroljerne. Det skyldes, at en særlig afdeling af højesteret er i gang med at efterforske anklager mod 60 medlemmer af Colombias kongres fra Uribes koalition for deres samarbejde med dødspatroljerne. Mere end 30 af disse medlemmer er fængslet. I alt er 20 procent af kongressens medlemmer enten i fængsel eller under anklage for samarbejde med dødspatroljerne.

Foreningen Oprør støtter befrielsesbevægelsers ret til at føre kamp for social retfærdighed og demokrati – også væbnet kamp, når dette er nødvendigt. Foreningen Oprør støtter FARC's kamp for retfærdighed og demokrati i Colombia, med basis i de folkelige bevægelser – imod Latinamerikas mest reaktionære regime.

Foreningen Oprør Danmark

www.opror.net

Europæisk fredsforum i Malmø

Det Europæiske sociale forum i 2008 foregår i Malmø. Vi har brugt anledningen til at bringe forskellige fredsbevægelser fra hele Europa sammen. Vi vil organisere et Europæisk Freds Forum, 'EUROPEAN PEACE ACTION', som vil danne et netværk af europæiske fredsgrupper til direkte aktioner. Vores mål er at udvikle fælles strategier og

kampagner.

Forummet vil blive afholdt den 17. - 21. september 2008 og programmet vil indeholde præsentationer, diskussioner, praktisk arbejde og dannelse af netværk.

Under forummet vil fokus være samlet omkring 4 temaer: NATO og den militære opbygning af: EU, Atomvåben, det

ydre rum og det internationale militære industri Kompleks.

Det overordnede tema for hele forummet vil være, hvordan man kan styrke vores modstand mod militarisering. Under forummet vil der også blive mulighed for at tage direkte aktion mod våbenfirmaer i regionen. Forummet byder alle velkomne som er interesseret i fredsarbejde, ikke alene folk som allerede er aktive, men også dem som ikke har nogen som helst forudgående erfaring i fredsaktivisme.

Hvis du har nogle spørgsmål om forummet, hvis du ønsker at se det foreløbige program eller at være aktiv på andre måder, så kontakt os på:

forum@europeanpeaceaction.org
www.europeanpeaceaction.org

Velkommen til et Europæisk fredsforum i Malmø som er fokuseret på direkte aktion!

Ulla Røder

Georg og Anders -

*fætre og krigsmagere, elsket og værdsat
af olieselskabernes finansfyrster
for deres dristige røvertogter
i verdens olierige felter -
får i stor samhørighed*

*deres respektive partikasser fyldt godt op
til dækning af faste udgifter, valgkamp mm -
til personlig pleje og evig ungdommelighed -
for den ene tjeneste belønner den anden*

NB

Deporteret, interneret - eller flygtning i sit eget land

Forfatteren Niels Brunse fremdrager i dag 26. august i Politiken en 400 år gammel tekst, sand- synligvis skrevet af Shakespeare s o m

medforfatter til et skuespil om Thomas More. Thomas More var dengang ud over forfatter til Utopia også jurist og statsmand med stilling som 'high sheriff' i London.

Han kom derfor i konfrontation med en ophidset folkemængde, der ville have udlændingene ud af England. Mere om den historie kan læses i artiklen "Mennesker eller rovfisk". Men citatet er så aktuelt og sigende, at der må med her:

"Sæt, de blev fjernet, sæt nu, jeres larm fik underkuet Englands majestæt; se dem så for jer, disse arme stakler, de fremmede med deres børn på ryggen og deres sølle bylter, traskende mod kystens havne for at sendes bort, og se jer selv som jeres ønskers konger, al myndighed gjort tavs af jeres vræl. I selv i selvtilfredsheds adelsklær, hvad fik I så? Lad mig fortælle det: I fik os lært, hvordan den hårde hånd og hoven uforskammethed tar magten og kvæler lov og ret; ved samme mønster sku ingen af jer nå sin alderdom, for andre tølper med deres luner, med samme hånd og samme ret og grund, ville gå løs på jer som glubske hajer, så mennesker som rovfisk åd hinanden."

Den udlændingefjendske politik i Danmark er efterhånden så grotesk og hadsk, at jeg væmmes over at være dansker. Hver dag møder jeg eller læser om eksempler på den racisme og det frygtens regime, der opbygges.

Drengen Wee på tre år, der ikke findes i systemet, fordi han ikke blev født i Danmark. I dag bor han sammen med sin mor og far og lillebror på halvandet

år i Danmark. Mor og far er gift, far er dansk statsborger med arbejde og bolig, lillebror er født i Danmark. Om der kan bevilliges familiesammenføring, står hen i det uvisse. Imens kan mor ikke tjene penge, og drengen kan ikke komme i

børnehaven, i k k e engang skrives op. Der mangler ellers børn i den nærmeste børnehaven.

Børnene, aldrig har været end i Danmark,

der andre steder som udvises til et fremmed land, hvor de ikke kender kulturen og sproget og ingen venner har.

Moderen der er meget syg, men udvises til et land, hvor der ikke findes behandling.

Faderen, der deporteres og havner i fængsel i sit 'eget' land, mens familien sidder magtesløs i Danmark. 15.8. skrev Information f.eks.:

Efter at være blevet udvist fra Danmark er Daniel Karim Rustom røget direkte i fængsel i Bagdad. Her sidder han stadig efter ti uger. Selvom han er indespærret, skal han selv købe sin mad, men han har ingen penge og får kun noget at spise, når de andre fanger køber mad til ham.

Det elskende par, der venter deres første barn, der må flygte fra hus og hjem, fordi den ene kommer fra det forkerte land.

Afviste asylansøgere, flygtet fra krige, vi som nation er medskyldige i. De tør ikke rejse hjem til Irak, Palæstina, Somalia m.m., men nøjes med nådens brød i internerings-lejrene.

Mennesker som dig og mig, der elsker hinanden og deres familie, splittes fra venner og familie og bliver psykiske vrage.

Ingen er illegal – alle mennesker skal

behandles lige – for en verden uden grænser – de arbejder her, de bor her, de bliver her – kærlighed over grænserne. Slagordene og de humanitære organisationer, der vil gøre noget, er mange.

Alligevel har de falske arbejderpartier Socialdemokratiet og SF nu sammen tonet rent flag som racister. Nu er det sgu nok: Gå i graven med jeres falske facader! Den eneste opgave, I besøger, er at holde de utilfredse i ro.

Men utilfredshed med den herskende orden er det, der behøves for at bevare menneskeligheden. Angsten for de fremmede må erstattes med solidaritet og medmenneskelighed. Det er vejen til forandring.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Fingrene væk fra dagpengeperioden

Statsminister Anders Fogh Rasmussen er så sandelig trådt ind på den hjemlige arena igen efter sine udlandstogter hen over sommeren. Hans mediestunt på Alpe d'Huez er med cykel og cykelhjelme er flyttet til den nye naturpark i Thy. Der har været knap så mange sarkastiske toner omkring hans sikkerhedspåklædning, som da hans forgænger forsøgte at popularisere sig selv med cykelhjelme. Det faldt ikke godt ud. Vi får se, hvor mange point Fogh scorer ved sin kones deltagelse i "Vild med dans". Kan man håbe på et afdansningsbal? Amerikansk er det i hvert fald.

Den kapitalistiske krise balancerer regeringen fuldstændig uden om, til trods for at det netop er regeringens egen politik, der har forårsaget og akkumuleret den boble af tom ejendomsverdi, som i det sidste tid har betydet insolvens for masser af familier. Andre småsparere har tabt 93 mia. kr. på aktiemarkedet – alene i Danmark.

Med de ovennævnte små pip fra DF ser det i øjeblikket ud til, at Fogh igen kan se frem til at få vedtaget en reaktionær finanslov med sin gamle alliance – uden behov for en Ny Alliance. Det er stadig ikke til at få øje på en parlamentarisk opposition.

- Jeg kan slå Anders Fogh, skrydede Helle Thorning Schmidt.

Hvordan? spørger vi. Hvor er den skarpe, markante forskel i politikken?

Den eksisterer nemlig ikke på Christiansborg – men i masseskala i befolkningen. De hundredtusinder, der deltog i velfærdsdemonstrationerne og repræsenterede flertallet af den danske befolkning, er stadig eksisterende – og har ikke fået noget som helst indfriet – ud over flere øretæver.

Hundredtusinder vandt masser af kamper omkring forårets OK-konflikt, men de faglige topledere sør-

Efter at statsministeren har været tvunget til at foretage en retræte omkring EU-forbeholdene ser det ud til, at trepartsforhandlingerne bliver et centralt omdrejningspunkt

Faglig kommentar

gedede blot for en narrehat som resultat. Sygeplejerskerne er allerede i gang med en ny netværksorganisering, der skal forfølge kravet om respekt for deres arbejde. Sosu'erne er spist af med en løsning, der forøgede uligelønnen i egne rækker, og som betyder reallønsfald for alle. Tilfredsheden er til at overskue.

De kommende kommunale nedskæringer – en følge af regeringens politik – vil sætte yderligere tryk på flere privatiseringer og udliciteringer. Personalet i de københavnske daginstitutioner har lugtet lunt og udtaler fra et stormøde i Nørrebrohallen:

"Det pædagogiske personale i København kræver, at politikerne betræder en anden vej. Årtiers nedskæringer, standardisering og systematisk diskvalificering af vores faglighed er langsomt, men sikkert ved tømme det pædagogiske område for dets mangfoldighed og livskraft.

Vi kræver, at alle politikere – såvel i Børne- og Ungdomsudvalget som i den samlede Borgerrepræsentation – vælger velfærdsdagsordenen og viser, at kommunen har sine egne og bedre ideer til udviklingen af den vitale kommunale velfærdsopgave: at skabe de bedst mulige rammer og vilkår for alle børns og unges opvækst og udvikling og de ansattes arbejdsvilkår."

De kommunale budgetvedtagelser

med deres indbyggede besparelser kan meget vel udløse en række protestbevægelser, som har fortjent at blive samlet op i en samlet landsbevægelse rettet mod Fogh og hans kumpaner.

Efter at statsministeren har været tvunget til at foretage en retræte omkring EU-forbeholdene ser det ud til, at trepartsforhandlingerne bliver et centralt omdrejningspunkt. Det store spørgsmål, der er bragt til diskussion, er en drastisk forkortelse af dagpengeperioden med en mindre forhøjelse af dagpengesatsen som glasur.

LO's og FTF's udmeldinger er yderst bekymrende. Begge hovedorganisationer signalerer vilje til diskussion. FOA's næstformand, Mona Striib, er modstander af en sådan byttehandel:

- Det er en helt forrykt diskussion! Der er ikke brug for at forkorte dagpengeperioden. Det vil blot udhule dagpengesystemet, så flere vil forlade det.

Desto længere ned i det faglige hierarki man kommer, desto mere markant bliver modstanden. Søren Elsberg, formand for 3F Aalborg, udtaler på vegne af fagforeningen:

- Statsministeren må fryde sig. De højtlønnede kan få en bedre dækning i tilfælde af ledighed, betalt af de lavtlønnede, som så ikke kan få dagpenge så længe.

- Det er liberal politik. Tag fra de fattige, og giv til de rige. Hvis der var arbejde til alle, betyder det ikke noget, hvor lang dagpengeperioden er.

Nu gør ordene som bekendt ikke i sig selv en forskel. Der må handling til. Synliggørelsen af modstanden er en nødvendighed, og det vil give modstanden en voldsom ballast, hvis modstanden kædes sammen med velfærdsbevægelsen, som er den nærmeste partner.